Utrecht University Library
Partner in Science
Universiteit Utrecht

De dood van Nero : treurspel

https://hdl.handle.net/1874/372094

9 85 3

DE DOOD VAN NERO;

TRURSPEL.

DEN TWÉDEN DRUK.

TE AMSTELDAM,
By de Erfgen: van J. LESCAILJE, en DIRK RANK,
op de Beursfluis. 1720.
Met Privilegie.

DOOD VAN NERO;

TREURSPEL.

AAN DEN E: HEERE

DEN HEERE

JAN VAN BEUNINGEN,

HEERE VAN DARTHUISEN,

BEWINDHEBBER VAN DE WESTINDISCHE MAATSCHAPPY,

En

COMMISSARIS VAN DE POSTERYEN.

LAat myne ſtoutheid aan uw heuſchheid niet mishaagen,
Die my zo dikwils heeft, myn Heer, aan u verplicht,
Nu myne Zangſter u dit Treurſpel op komt draagen,
Dat ik in onze taal, na 't franſche heb gedicht.
Ik neem, bewuſt van uw ervaarenheid, en oordeel
In alle kunſten, en voor al in Poëzy,
Uw naam, gelyk een ſchild, eerbiedig tot myn voordeel,
Op dat uw achting 't werk voor hekeling bevry'.
Wil dan myn Eerſteling met uw beſcherming kroonen,
Zo zal ik altoos my verplicht, en dankbaar, toonen.

J. HAVERKAMP.

COPYE

VAN DE

PRIVILEGIE.

DE Staten van Holland ende Weſtvrieslad doen te weeten: alzo ons vertoont is by de Regenten van het Burger Weeshuis ende Oude Mannenhuys, der Stad Amſterdam, en in die qualiteit te ſamen Eygenaars, mitsgaders Regenten van den Schouwburg aldaar, dat zy, Supplianten, ſedert eenige Jaaren hebben gejouïſſeert van onſen Octroye of Privilegie van dato 21 Mai 1699. waar by wy aan hen Supplianten, in hun qualiteit hadden gelieven te conſenteeren, accorderen ende octrojeren, dat ſy, gedurende den tyd van vyftien eerſt agtereenvolgende Jaaren, de Werken, die, doenmaals ten dienſte van het Toneel reets gedrukt waren, ende van tyd tot tyd nog verder in het licht gebragt, ende ten Tooneele gevoert ſoude werden, alleen ſoude mogen drukken, doen drukken, uitgeeven ende verkopen, nu ondervonden, dat de Jaren, by het voorgemelde ons Octroy of Privilegie genaamt, op den 21 deezer Maand Mai was komen te expireren; ende dewyl de Supplianten ten meeſten dienſte van de Schouwburg, (waar van hunne reſpective Godshuyzen onder andere meede moeten werden geſubcenteert, de voornoemde Werken, zo van Treurſpellen, Blyſpellen, Klugten, als anders, die reets gedrukt, en ten Toneele gevoert waren, of in het toekoomende gedrukt, en ten Toneele gevoert zoude moogen werden, geerne alleen, gelyk voorheen, zouden blyven drukken, doen drukken, uitgeeven en verkopen, ten einde dezelve Werken, door het nadrukken van andere, haer luiſter, zoo in taal, als ſpelkonſt, niet mogten komen te verlieſen, dog dat zulks aan hun Supplianten, na de expiratie van de bovengemelde ons Octroy, en ſulks na den 21 Mai deezes Jaars 1714. niet gepermitteert ſoude weſen, ſoo vonden ſy Supplianten hun genoodſaakt ſig te keren tot Ons, onderdanig verzoekende, dat Wy aan hen Supplianten, in hare bovengemelde qualiteyt, geliefden te verleenen prolongatie van het voorſz. Octroy of Privilegie, omme de voorſz. Werken, zoo van Treurſpellen, Blyſpellen, Kluchten, als andere, reets gemaakt, en ten Toneele gevoert, en als nog in het ligt te brengen, en ten Toneele te voeren, den tyd van Vyftien eerſt agter een volgende Jaaren, alleen te mogen drukken, en Verkoopen, of te doen drukken, en Verkopen, met verbod aan allen andere op zeekere hooge Pœne by Ons daar tegen te Statueeren in communi forma; ZO is 't dat Wy, de Zaake, ende 't voorſz. verzoek overgemerkt hebbende, ende genegen wezende, ter beede van de Supplianten, uit Onze regte weetenſchap, Souveraine magt en authoriteit, dezelve Supplianten geconſenteert, geaccordeerd en geoctroyeert hebben, conſenteeren, accorderen ende octroyeren, haar by deeze, dat Zy, geduurende den

den tyd van Vyftien eerſt achter een volgende Jaaren, de voorſz. Werken, ſoo van Treurſpellen, Blyſpellen, Kluchten als andere, reets gemaakt ende ten Tooneele gevoert, en als nog in het licht te brengen, ende ten Tooneele te voeren; binnen de voorſz. onze Landen alleen ſullen, by continuatie, mogen drukken, doen drukken, uytgeven en verkopen, verbiedende daarom allen en een ygelyk, de voorſz. Wercken, in het geheel ofte ten deele, naar te drukken, ofte elders naergedrukt, binnen denzelven Onzen Lande te brengen, uit te geven ofte Verkoopen, op de verbeurte van alle de nagedrukte, ingebragte, ofte verkogte Exemplaren, ende een boete van drie honderd guldens, daar en boven, te verbeuren, te Appliceren een darde part voor den Officier, die de Calange doen zal, een darde part voor den Armen der plaatſen daar het Caſus voorvallen zal, ende het reſteerende darde part voor de Suppliantren: alles in dien verſtande, dat Wy de Suppliantен met dezen Onzen Octroye alleen willende gratificeren tot verhoedinge van hare ſchade door het Nadrukken van de voorſz. Werken, daar door in genigen deele verſtaan den inhoude van dien te autoriſeren, ofte, te Advouëren, ende veel min, dezelve onder onze protextie ende beſcherminge eenige meerder Credit, aanſien, of reputatie te geeven, nemaar de Suppliantен in cas daar inne iets onbehoorlyks zoude influëren, alle het zelve, tot haren laſte ſullen gehouden wezen te verantwoorden, tot dien einde Wel expreſſelyk begeerende, dat by aldien zy deze onze Octroye, voor de voorſz. Wercken zullen willen ſtellen, daar van geene geabbrevieerde of gecontraheerde mentie zullen mogen maken, nemaar gehouden weezen, het zelve Octroy in 't geheel, en zonder eenige ommiſſie, daarvoor te drukken, ofte te doen drukken, ende dat zy gehouden zullen zyn, een Exemplaar van de voorſz. Werken, gebonden en wel geconditioneert, te brengen in de Bibliotheek van onze Univerſiteyt ter Leyden, ende daar van behoorlyk te doen blyken, alles op pene van het effect van dien te verliezen, ende ten einde de Suppliantен deeze onzen Octroye ende Conſente mogen genieten als naar behooren, laſten wy allen en een iegelyken, dien het aangaan mag, dat zy de Suppliantен van den inhoude van dezen doen, laſten en gedogen, ruſtelyk, vredelyk ende volkomentlyk genieten ende gebruiken, ceſſeerende alle belet ter contrarie gedaan. Gedaan in den Hage, onder onzen Grooten Zegele, hier aan doen hangen op den drie en twintigſten Mai, in 't Jaar onzes Heer en Zaligmakers zeventien honderd en veertien.

A. HEINSIUS.

Ter ordonnantie van de Staten

SIMON VAN BEAUMONT.

De Regenten van het Wees en Oude Mannenhuis hebben, in hunne voorſz. qualiteit, het recht van deze Privilegie, voor DE DOOD VAN NERO, *Treurſpel*, vergunt aan de Erfgen: van J: LESCALJE en DIRK RANK.

In Amſterdam, den 25 Novemb: 1719.

VERTOONERS.

NERO, Roomsch Keizer.

OCTAVIA, Keizerin, Gemaalin van Nero.

OTHO, Roomsch Heer, Gunsteling van Nero, en Minnaar van Poppea.

POPPEA, Doorluchtige Roomsche Vrouw.

NYMPHIDIUS, Overste der Hofbenden.

THRASEA, Hoofd van 't Volk.

ANICETUS, Vrygemaakte van Nero.

EMILIA, Vertrouwde van Poppea.

FULVIA, Vertrouwde van Poppea.

LYFWACHT.

ROOMSCHE SOLDAATEN.

Het Tooneel is te Romen, in 't Hof van Nero.

DE DOOD VAN NERO; *TREURSPEL.*

EERSTE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

OTHO, NYMPHIDIUS, LYFWACHT.

NYMPHIDIUS.

't Is Otho. Hoe! myn Heer, zytgy het? welke zorgen (morgen
Doen u, vol onruſt, en verbaasdheid, in den
In Ceſars hofpaleis verſchynen, daar gy ziet
Dat elk de zoetheid van de nachtruſt noch

OTHO. (geniet?

'k Heb lang gewenſcht, myn Vriend, de nacht te zien verdwynen,
En dat het daglicht aan den hemeltrans mogt ſchynen.
Is Nero reeds ontwaakt? of ſluit hy zyn gezigt
Noch voor de ſtraalen van het held're zonnelicht?

NYMPHIDIUS.

De Keizer zoekt vergeefſch een zoete ruſt te ſmaaken,
Hoe zeer hy is vermoeid van 't onophoudlyk waaken;
Hy vindt zich in de nacht, als ieder, naar zyn luſt,
In ſtilheid nederligt, geduuriglyk ontruſt.
Wanneer hy ſomtyds heeft zyne oogen toegelooken,
Maakt hem een ſchrikkelyk gezigt van vreemde ſpooken,

Terwyl de duisterheid het aardryk dekt, verwoed,
En door de stilte wordt zyn raazerny gevoed.

OTHO.

Het daglicht zal wel haast zyn kwellingen verbreeken.

NYMPHIDIUS.

Dat schynt veel eer zyn smart, en zielsverdriet te kweeken;
Hy wordt by dag, en nacht, door wroegingen geknaagd;
Of Agrippinaas spook, dat hem gestaadig plaagt,
Of 't lastig byzyn van Octavia, ontstellen,
By beurten, door de wraak, en nyd vervoerd, en kwellen,
De een haaren eigen Zoon, en de andre haar Gemaal.
Die twé kan Nero niet ontwyken, en zyn kwaal
Is, door onze onderstand, en zorgen, niet te stelpen;
Gy kunt, myn Heer, gy kunt alleen den Keizer helpen.

OTHO.

Nymphidius, hoe kan een Prins, schoon opgebragt
Tot groote deugden, als de glantsch der oppermagt
Zyn oog verblindt, zich zelf den ruimen teugel vieren
Tot ongebondenheid! als hy zich laat bestieren
Door zyne driften, stelt hy 't allerwreedst gevoel
Der hevigste ongenoegt, en smarten, zich ten doel.
Zo lang zich Nero door de neigingen liet trekken
Van zyn natuur, kon hy 't volmaakte voorbeeld strekken
Van een doorluchtig Vorst; zo haast hy op den Troon
Gezeten was, dankte elk, voor zulk een Prins, de Goôn.
Maar na hy, door 't fenyn besmet van valsche gronden,
Heeft onbepaald de wet van reed'lykheid geschonden,
En dat hy, dronken van zyn grootheid, maar alleen
Zyn dwaaze driften heeft gevierd, en aangebeên,
Zag ieder hem verblind tot alle gruuw'len loopen,
De moedermoord zelf aan zyn wanbedryven knoopen,
En, gantsch onmenschelyk, 't zich stellen tot een wet,
Om niets te spaaren dat zyn minste lust belet.
Nu ziet men hem de straf van zyne misdaad draagen,
En 't wreed herdenken aan 't gestorte bloed hem knaagen:
Gelukkig zo hy door een recht berouw, als eer,
Die deugd vertoonde, die verbasterd is.

NYM-

NYMPHIDIUS.

Myn Heer,
Om Neroos eerſt gedrag, en deugden op te wekken,
Kunt gy alleen een goed, en heilzaam werktuig ſtrekken;
Want door 't vermoogen dat gy op hem hebt, zult gy
Zyn ramp beletten; en is reeds 't gevaar na by, (jen,
Dreigt hem de ſtorm, gy kunt het onweer af doen waai-
Dat anders deerlyk op des Keizers hoofd zou draaijen:
Het is de tyd noch, en gy hebt gehoord....

OTHO. Gewis,
Ik weet het gantſche Ryk op hem verbitterd is;
Dat zyne vyanden hem 't ryksgezag benyen;
Dat Didius alhier, door zyne kuiperyen,
Heeft Tigellinus met zyn Vrienden, en daar by
De Burgermeeſteren, gekreegen op zyn zy; (ren.
Ja 't ſchynt dat ook het Volk zich voor hem wil verklaa-
Men mompelt noch aan 't hof van and're vreemde maa-
ren,
Waar van de Keizer, met de grootſte vrees vervuld,
De zek're tyding wacht, vol ſchrik, en ongeduld.
Vindex ontſteekt het vier in Gallia; in Spanje
Dreigt Galba hem; terwyl zich Rufus in Germanje,
Tot ſchrik van Nero, tot een fellen oorlog ruſt,
Bereidt zich Macer ook op de Africaanſche kuſt:
Ja Nero ziet zich zelf alom benard. Maar Romen
Is zo met eerbied voor de Ceſars ingenomen,
Dat ieder, die zich niet van dit doorluchtig bloed
Afkomſtig rekent, maar vergeefſche pooging doet.
De Roomſche Keizer, uit Germanicus geſprooten,
Is de allerlaatſte van die vorſtelyke looten:
Octavia, die ook daar uit haar oorſprongk nam,
Maakt met hem 't overſchot van die geduchte ſtam:
Het heerlyk huuwlyk kon hunn' rechten t'zaamen voe-
En Romen volgt die wet eerbiedig, met genoegen. (gen,
Zo Nero deze knoop maar ongeſchonden laat,
Ziet hy zyn recht by elk verdedigd, door den Raad.
Maar zo hy voor zyn plicht zyne ooren houdt geſlooten,

En dat hy trouwloos wil Octavia verstooten,
Zal zich de Raad, om zyn ondankbaarheid gestoord,
Van 't straffe, en trotsche jok geheel ontslaan, en voort
Door haar gezag niet meer hem tot een steunsel strekken.

NYMPHIDIUS.

Ik zie 't Heelal wil hem het Rykgebied onttrekken.
Zyn sterkste bystand is Octavia zyn Vrouw;
Maar Nero breekt nochtans zyn duurgezwoore trouw.

OTHO.

Myn Vriend, kan 't weezen? hoe! is Nero niet bewoogen
Door haare deugden? heeft haar afkomst geen vermoogen?

NYMPHIDIUS.

Het is gewis; 't zy hem een minlyk voorwerp doe
Verliefd zyn, of dat hy, 't onvruchtb're huuwlyk moê,
Noch in een andre trouw zoek' Cesars op te kweeken,
Hy zal de banden van zyn huuwlykseed verbreeken.

OTHO.

Wat tyd koos Nero tot die snoode trouwbreuk uit?
Wat voorwerp is het daar dit ongeluk uit spruit,
En welkers lokaas kon zo veel op Cesar werken?

NYMPHIDIUS.

Ik kan tot noch toe wie die schoonheid is niet merken;
En Nero heeft, zo 't schynt, geen vaste keur gedaan.
Faustina, Junia, en and'ren meer, die aan
Elkanderen gelyk in adel, en vermoogen,
In schoonheid weêrgaloos, om stryd zyn harte poogen
Te winnen, zonder dat men noch den uitslag ziet.

OTHO.

Maar noemt men onder die beruchte schoonen niet
Poppea?

NYMPHIDIUS.

Ja, myn Heer, men doet haar naam ook hooren.

OTHO.

Haar schoonheid kon gewis des Keizers hart bekooren!

NYMPHIDIUS.

Zou hy de stoorder zyn van uw gerustе min?

Hy

Hy weet dat gy haar mint, en dat zy weêrliefde in
Haar harte voedt; daar by houdt Ceſar u in eeren.

OTHO.

Ik ken hem, Nero kan ten halven niets begeeren,
En Nero kent, verliefd, geen vriend, ik acht, zo hy
Poppea mint, dat zy verlooren is voor my.

NYMPHIDIUS.

Maar hoe, myn Heer! gy hebt hem zelf haar doen aan-
OTHO. (ſchouwen.

Dat pynigt myne ziel het meeſt met naberouwen.
Wat misſlag Goden! welk een ſchat men ook verkryg',
Is ons 't bezit daar van wel zeker, 't zy men zwyg'?
Ach! waarom, als de min ons met haar zoet komt ſtreelen,
Dat aangenaam genot een ander meê te deelen?
Ik minde, ik wierd bemind, en door myn zegepraal
Bekoord, deed ik daar van aan Nero ſtraks 't verhaal;
Nu moet ik, maar te laat, myn ongeluk beklaagen,
Hy zag Poppea, en zy kon zyn oog behaagen.
Octavia wordt meer veracht na deze tyd.
Ik zie myn keur van hem gepreezen, en benyd;
Hy ſpreekt daar dikwils van met afgebrooken' reden,
En zegt my meerder noch door zyn ſtilzwygendheden.
Maar ach! myn harte ſtelt zyn nieuwe liefde vaſt,
Poppea is aan 't hof ontbooden, door zyn laſt:
't Is my gezegd, en kon my zeer onruſtig maaken,
Dies kwam ik herwaards, eer de Keizer mogte ontwaa-
NYMPHIDIUS. (ken.

Een heerlyk ſchouwſpel wordt vervaardigd, het is waar;
Poppea zal haar deel aan de eer ook hebben: maar
Wy zullen zien of zich de Keizer... 'k Zie hem komen.

TWEDE TOONEEL.

NERO, OTHO, NYMPHIDIUS, LYFWACHT.

OTHO.

O groote Goôn! hoe is zyn woede toegenomen!

NERO.

NERO.

Afgryslyk ſpook, laat af. Ja, 'k trouw haar. 't Is gedaan!
ô Wreede Moeder! ach! Poppea, blyf toch ſtaan:
Een Keizer viert, en cert u als zyn overwinnaar. (naar
Zy vliedt voor 't ſpook, of wil zich by myn medemin-
Vervoegen. 'k volg haar... maar wie zie 'k? is 't Otho niet?

NYMPHIDIUS.

ô Ja, hy is het zelf, myn Heer, die gy hier ziet.

OTHO.

Wat hoor ik, Hemel! dat myn ziel zo kan ontroeren?

NERO.

't Is Otho....

OTHO.

Ach! hoe ver kan u die min vervoeren!
Ik ben zo haatlyk een meêminnaar dan? ik ſcheen
Gelyk een vyand in uw oog, myn Vorſt?

NERO.

ô Neen,
Ik haat u gantſchlyk niet. maar moet Poppea minnen.
Helaas! gy ziet hoe zy noch ſpeelt in myne zinnen.
'k Dacht in myn droom tot haar bezit te zyn geraakt,
En ben verbaaſt, door haar verhaaſte vlugt, ontwaakt.
Ik denk haar noch te zien. ô Goden! in haar weezen
Is al 't bevallige van 't hemelſche te leezen:
Wat ſterveling bidt haar bekoorlykheid niet aan?
De Goden zouden zelf haar ſchoonheid niet weêrſtaan.
Die dag geheugt u noch, toen gy my, vol vertrouwen,
En openhartiglyk, Poppea deed aanſchouwen.
Zo haaſt haar vriendlyk oog maar éénmaal op my viel,
Wierd ik daar door gewond in 't diepſte van myn ziel,
Ik voelde 't minnevuur myn hart geheel verteeren:
Myn vriendſchap zocht vergeefsch die liefde te overhee-
Ik heb, wel ver van die te bluſſchen, 't vuur gevoed. (ren,

OTHO.

Helaas! myn Heer, zo ze u in liefde blaaken doet,
't Was voor een onderdaan te reukloos, en verlooren,
Naar 't hart gedongen, dat zyn Prinſe kan bekooren.

Myn

Myn lot, en leeven, ſtaat in uwe handen: ja,
Gy kunt... Maar ach! myn Heer, zult gy Octavia
Verſtooten, die in deugd....

NERO.

Wat werpt gy ſtout my tegen?
Ach! al haar deugd begint my veel te zwaar te weegen.
Als ik haar zie, denk ik haar Broeders geeſt te zien;
En in haar weezen zoek ik 's Vaders beeld te vlien,
Dat onophoudlyk my verwyt, met ſtraffe woorden,
De gift van 't Keizerryk, en 't onrechtvaardig moorden
Van zynen Zoon. Maar, ach! Poppeaas ſchoonte alleen
Verſtrekt een deugd die door myn hart wordt aangebeên.

OTHO.

Kunt gy die duur'bre band zo lichtelyk vertreeden,
In weêrwil van uw trouw, en diergezwoorene eeden?
Gy weet, ô Vorſt, wien gy 't Gebied verſchuldigd zyt.

NERO.

'k Weet wat gy zeggen wilt, ô Otho; Ja, ik wyt
Het Claudius alleen dat ik regeer in Romen;
Hy heeft my voor zyn Zoon, en Zwager, aangenomen;
Door myne Moeders min verblind, wees hy den troon
My toe, die hy onthieldt aan zynen eigen Zoon.
Maar 't ſlaafſche jok, dat hy my hierom heeft doen draagen,
Van zyne Dochter, doet het leeven my mishaagen,
En 't huuwlyk, dat my met Octavia verbindt,
Hoe roemryk, is my, wyl ik nooit haar heb bemind,
Een laſtig pak, dat ik niet langer kan gedoogen
Op myne ſchouderen. Poppea, in myne oogen
In ſchoonheid weêrgaloos, en vol bevalligheên,
Verdiend alleen op aard te worden aangebeên.
Gy hebt aan my de kracht van haar gezigt doen ſmaaken,
Staa my dan toe dat ik tot haar bezit mag raaken.

OTHO.

Helaas! gy ſtaat na haar, die ik bemin, en eer,
Gy voert het opperſte gezag, wat wilt gy meer?
Ach! waarom wilt gy my, myn Heer, dan echter dringen,

Een

Een hart u af te ſtaan, dat ge eiſſchen kunt, en dwingen?
'k Was tot het voll' bezit daar van wel haaſt geraakt,
Toen ik myn vlam te licht u heb bekend gemaakt.
Ik dacht myn huuwlyk door uw hulp te zien gelukken,
Nochtans wilt gy, myn Heer, ons van malkander rukken.
Gy wilt dat ik myn min, en welzyn af zal ſtaan,
Maar 't is niet moogelyk my zelven te verraân.

NERO.

Ik kan die ſchoone vlam niet doemen, noch verachten;
Maar kan ik Otho myn bevelen zien verkrachten,
Of wederſtreeven? was dit voorwerp u zo duur,
Ach! waarom 't my vertoond? ik kan dit nieuwe vuur
Niet meêr bedwingen, dat myn vriendſchap op doet houwen.
Ik zal in u voortaan een medeminnaar ſchouwen,
En haaten, die my ſteeds verdacht moet zyn. Vertrek;
Dat my uw byzyn niet tot grimmigheit verwekk'.
Draag uw ſtandvaſtigheid, en min, ver uit myne oogen.
Gy hebt u zelven een meêminaar, in vermoogen
U overtreffende, verkreegen, die u mint, (vindt
En hoog waardeert, maar zich nochtans gedwongen
Om u te bannen. Gaa, gaa aan de Taag betoonen,
In Luſitanië, dat gy uw moed kunt kroonen
Door dapp're daaden. Gaa, volvoer terſtont uw plicht;
Vertoon u nooit voor my. Zo u het morgenlicht
Noch in dit Hof beſchynt, zult gy myn ongunſt ſmaaken.

OTHO.

Ik weet hoe verre my 't ontzag behoort te raaken
Voor mynen Meeſter, die my heeft begunſtigd, en
Wat dankbaarheid ik hem daar voor verſchuldigd ben.
Maar ik ben een Romein, en kan ook niet gelooven
Dat uw gezag my zou myn vryheid kunnen rooven:
Ja! 'k min Poppea, en om van haar af te gaan,
Moet ik myn min door haar eerſt trouwloos zien verraân.
'k Moet weeten dat zy my verlaat, eer ik zou kunnen
Haar meê verlaaten. Wil, ten minſten, my vergunnen
Dat

Dat ik haar zie.

NERO.

Ik ſtaa 't u toe, gy kunt haar zien;
Ik gun u dat vermaak, maar 't zal nooit weêr geſchiên.

OTHO.

ô Hemel! kan ik tot dien prys... Ja, 'k zal haar ſpreeken,
Dit is myn laatſte hoop. Indien zy niet wil breeken
Onze onderlinge trouw, zal ik, geheel voldaan
Van haar, en haare min, uit Romen kunnen gaan;
Maar zo heerſchzuchtigheid die trouw kan overheeren,
Schik ik my, van my zelf voldaan, naar uw begeeren.

DERDE TOONEEL.

NERO, NYMPHIDIUS, LYFWACHT.

NERO.

'k Beklaag hem, hy vermeêrt zyn ſmarten maar.

NYMPHIDIUS.

Myn Heer,
Zo hy zyn banden breekt, 't is hem te grooter eer.
Daar komt Octavia.

VIERDE TOONEEL.

OCTAVIA, NERO, NYMPHIDIUS, LYFWACHT.

OCTAVIA.

Ik kom, myn Vorſt, gedreeven
Door nood, verzoeken dat gy my gehoor wilt geeven,
Maar ſlechts één oogenblik, in vryheid.

NERO.

Lyfwacht, laat
Ons hier alleen.

VYFDE TOONEEL.

OCTAVIA, NERO.

OCTAVIA.

In ſpyt van uwen hoon, en haat,

Kom ik u zoeken, om dat ik my voelde prangen
Door tedre zorg voor u, en voor uw ryksbelangen.
Myn byzyn zal miſſchen u laſtig vallen; maar
Ik waarſchouw volgens plicht u voor een groot gevaar.
Denk op u zelf. Men dreigt door 't ganſch gebied van
Vooral in Gallia, en Spanje u op te komen: (Romen,
Vindex, en Galba, die uw Legioenen daar
Gebieden, maaken dat de Volk'ren onder haar
Zich onbeſchroomd gelyk weêrſpannelingen draagen:
Al dat vergooten bloed, en zo veele oorlogsplaagen,
Doen hen beſluiten om de wapens te gelyk
Te grypen in de vuiſt, tot nadeel van het Ryk:
Zy wachten maar dat één zich durv' tot Hoofd verklaa-
En in het kort zal zich dit Hoofd wel openbaaren. (ren,
Men zag voorheenen uw Grootvader, en de myn',
Germanicus, aan all' die zyn navolgers zyn
Ten voorbeeld, midden in de oproerigen zich mengen,
Om door geſchenken, of door dreigen hen te brengen
Tot hunnen plicht, dat hem wel haaſt gelukte: Gaa
Op 't voetſpoor van dien held zyn treden moedig na,
Wel ver van daar dat u het ſchouwſpel zou beletten,
Den roem van uwen naam ter hoogſten top te zetten.
Vertoon veel eer aan uw Soldaaten hunnen Heer,
En werp met één gezigt hun woede gantſch ter neêr.
Ik zeg, gelyk uw Vrouw, oprechtlyk myn gedachten;
Die raad mishaagd u; maar men moet veel hooger achten
Het goede voordeel, dat ons 't heilzaam raaden doet,
Dan van een laf geſprek 't bedriegelyke zoet.

NERO.

Moet my uw byzyn ſteeds met moeilykheden kwellen,
En uw verwyt myn geeſt geduuriglyk ontſtellen?
Moet ik my door uw raad geſtadig tergen zien?
Of 't weinig waar dat ik niet wiſt' hoe 'k moet gebiên,
Gy wilt in myn gedrag my noch een voorſchrift geeven.
Ik ben al lang gewoon als Waereldvorſt te leeven;
Geene and're leſſen volgde ik immer als de myn'.
Heeft één der Keizers, die my voorgetreeden zyn,

Hoe

Hoe ſnel hun magt ook mogt door alle landen dringen,
Der Arſaçiden moed; en fierheid kunnen dwingen?
Ik ben 't, die 't allereerſt hun trotsheid onderbragt,
Die hen, vol ſchrik, en vrees, deed bukken voor myn magt;
Ja, hen in 't ooſten dwong myn beelden aan te bidden.
Vorſt Tiridates kwam me als Keizer groeten, midden
In 't Hof, daar hy, geknield voor ieders oog, van my
De kroon, en ſtaf ontfing van zyne heerſchappy.
Ziet gy niet Romen, uit zyn ſmookend puin verreezen,
Veel ſchooner, door myn zorg, en prachtiger van wezen?
Het zyn Paleizen, en Tooneelen, overal,
Met ruime Perken, en met Meeren zonder tal.
Gy wilt aan my, Mevrouw, een loflyk voorbeeld geeven,
Ik richt naar ed'ler, en doorluchtiger myn leeven.
Heeft niet Auguſtus zelf de Spelen bygewoond,
En even luiſterryk zich in 't gebied betoond?
Ik tracht zyn regelen te volgen. 'k Moet bekennen,
't Is waar, ik moet my tot de ſtraf, en wraak, gewennen;
'k Vergiet door dwang zeer veel misdaadig bloed, maar 't wordt
Door my niet meer, dan 't door Auguſtus wierd geſtort,
Of door Tiberius. Om 't magtig ryk van Romen
In dwang te houden, wordt alom myn vlyt vernomen.
Is deze Stad het hart van 't groote lichhaam niet?
'k Voer over al van hier gemakkelyk 't gebied.
'k Zie hier hoe Aſia ontroerd is; by de Gallen,
Of in Germanje niet het minſte voor kan vallen,
Of 't is my hier bekent. Weet dat ik, wel bewuſt
Van 't geen men doet, my tot een fellen oorlog ruſt;
Gy zult gewislyk haaſt de tyding daar van hooren.
Al uwe zorg komt my oprecht, en trouw, te voren;
Wanneer ik 't noodig vind verwacht ik uwen raad:
Maar 't is het beſt dat gy u van die zorg ontſlaat.

OCTAVIA.

Myn Heer, 'k verſtaa u; Ja, gy kunt my licht verſtooten,

My, nevens deze zorg, ook van myn ſtaat ontblooten,
Van deze luiſter, of veel eer van deze ſchyn
Van grootheid, en van die vrymoedigheid, om myn
Gevoelen, en myn hart u opentlyk te ontdekken;
Maar nimmer zal my iets aan dat verband onttrekken,
Noch aan dien yver, die een trouwe Gemaalin
U ſchuldig is: ik zal geſtaâg volharden in
Myn wenſch om u te zien met zegening belaaden;
Op dat uw leevenstyd, door veel beroemde daaden,
En door een wys gedrag, dat aan een Vorſt betaamt,
Gerekt worde, en gy met de eertytelen benaamd,
Die aan den grooten Vorſt Auguſtus zyn geſchonken:
Die drift zal maar alleen, ô Vorſt, myn ziel ontvonken.

ZESDE TOONEEL.

NERO.

Hoe groot, ô Hemel! is haar edelmoedigheid,
En haare teêre zorg voor myn belang? wat ſcheidt
Nu noch myn hart van 't haar'? hoe kan my de achting raaken
Voor haare deugd, en ik in haare min niet blaaken?
Maar moet ik ſteeds my door een huuwlyksband benard
Gevoelen, die miſſchien haar zelf verſtrekt tot ſmart?
Ach! laat ons 't ſlaaffche jok van plicht niet langer drukken.
'k Heb maar te willen, om myn min te zien gelukken.
Ik zal myn afkeer, en myn liefde te gelyk
Voldoen, door myn belang, en dat van 't Keizerryk.
Ik zal, wyl niemand durft myn wetten wederſpreeken,
Myn Trouwverbint'nis, om Poppeaas min verbreeken.

Einde van het Eerſte Bedryf.

TWE-

TWEEDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

POPPEA, ANICETUS.

POPPEA.

Word ik door u niet met een yd'le hoop gevleid?
Kan ik gelooven met de minſte zekerheid,
Dat Nero....

ANICETUS.

Nero zal gewis, geloof myn reden,
Door 't nieuwe ſchouwſpel uw beroemde aantreklykheden
Vereeren. Hy bereidt, Mevrouw, een ongemeen
En prachtig feeſt, om u, op dezen dag, alleen.

POPPEA.

'k Moet Otho, nevens my, in de eer zien mededeelen,
Myn hart laat zich alleen door zyne liefde ſtreelen.
Maar, ach! ik zie hem niet....Wat gy my ook belooft,
'k Voel in myn hart de vreugd door grooter vrees verdoofd.
De naam van Nero doet alleen van ſchrik my beeven.

ANICETUS.

Een Minnend hart wordt ſteeds door yd'le ſchroom gedreeven,
En, onophoudelyk van hoop of vrees geraakt,
Door 't ſtorten van zyn klagt het allermeeſt vermaakt.
Ik bid u, laat die ſchrik uw ruſt, en vreugd, niet krenken;
De Keizer zal u met zyn hand uw Bruſgom ſchenken.
Mevrouw, gy moeſt hier op geruſt zyn.

POPPEA.

'k Zie dat zoet,
En wenſchelyk geſchenk rekhalzend te gemoet.
Maar hoe kan 't weezen! zou dan Otho kunnen draalen,
Om my dit groot geluk op 't ſpoedigſt te verhaalen?

ANICETUS.

Die zorg hieldt Nero aan zich zelf. Mevrouw, ik zal

Den Vorſt van uwe komſt berichten.

POPPEA.

Zo't geval
U Otho... Maar, ik zie alreeds hem herwaards komen.

TWÉDE TOONEEL.

OTHO, POPPEA.

POPPEA.

Wel, Otho, Nero is ons gunſtig. 'k Heb vernomen,
Dat Ceſars byzyn noch deez' dag het huuwlyksfeeſt,
Dat lang voorheenen is van ons gewenſcht geweeſt,
In't eind vereeren zal.

OTHO.

Wat ramp! wat ongenuchten!
Helaas! Mevrouw, helaas!

POPPEA.

Wat willen deze zuchten?
Wat wiſſ'ling! 'k bid u ſpreek.

OTHO.

De rampſpoed die my drukt
Is onuitſpreekelyk, nu Nero my ontrukt
Dat geene... Ach! 't is gedaan met al myn hoop, en vree-
(zen.

POPPEA.

Ach! Otho, wat zal 't zyn? wat onheil mag het weezen?
Meent gy dat ik het niet met u durf ondergaan?
Door deze twyff'ling wordt my ongelyk gedaan.

OTHO.

Gy mint my, 'k ben daar van verzekerd door uwe eeden:
Maar, ach! ik weet uw hart door heerſchzucht wordt
beſtreeden,
En zulk een ed'le drift heeft my met vrees vervuld,
Dat ge om de grootheid noch de min vergeeten zult.

POPPEA.

Uw voorſpoed moet my maar alleen gelukkig maaken;
Myn hart, tot eer geneigd, kan naar geen grooter haaken;
Ja, 'k zag my door de min, en eer geheel vernoegt.

Zo

Zo my de min met u één lot had toegevoegd.
Maar welk een onheil is 't, dat u kon overkomen,
En welk een ſchat is 't, die u Nero heeft benomen?

OTHO.

Hy neemt my al de hoop van myn getrouwe min,
Zo trouwloos aan zyn Vriend, als aan de Keizerin.
Hy bant my weg, hy zal Octavia verſtooten,
En haar van haaren ſtaat, en 't ryksſieraad ontblooten,
Hy wil een laſtig jok u op de ſchoud'ren laân,
Hy zal u trouwen.

POPPEA.

Hoe! wat gaat de Keizer aan?
My trouwen! en noch durft myn Minnaar 't my ontdek-

OTHO. (ken!

ô Ja, die wreedaard wil dat ik, helaas! zal ſtrekken
Het werktuig van myn ramp.

POPPEA.

En met dat oogmerk deed
Hy my ontbieden!

OTHO.

Is uw hart daar toe gereed?

POPPEA.

Hoe! acht gy my zo haaſt tot zulk een laſheid vaardig?
Ach! deze twyſt'ling maakt u myne gramſchap waardig;
Gelooft gy dit van my? hoe groot dat Neroos magt
Ook weezen mag, myn trouw is vry; myn hart veracht
All' zyne poogingen, in ſpyt van zyn vermoogen.

OTHO.

Ach! waar toe wordt hy door zyn driften niet bewoogen?
Wat hinderpaal, of toom, hieldt Nero immer ſtaan?
Wat autaar heeft hem ooit met eerbied aangedaan?
Verraade vriendſchap, en gebrookene eeden, zullen
't Onwettig huuwlyk haaſt doen tuſſchen u vervullen:
Door 't gruuwlyk ſchenden van 't gewyde recht, en trouw,
Zal Nero, tegen dank, u maaken tot zyn Vrouw.
Ach! zout gy de ys'lykheid van deze daad beſeffen,

En echter....

POPPEA.

Ach! veel eer zal my de blixem treffen,
Dan ik zal ſtemmen dat de Dwingland my verlei,
En dat zyn min myn hart ooit van het uwe ſchei.
Maar wat beweeging kon zo ver hem doen verdwaalen,
Dat hy.... OTHO.

Ik ben alleen het werktuig van myn kwaalen.
Geheel verwonnen door 't vermoogen van uw oog,
Verhief ik trotſchlyk myn gedaane keur zeer hoog;
'k Vertoonde aan Neroos oog alle uw bevalligheden;
'k Gaf hem de wapens zelf waar mede ik word beſtree-
Hy zag u, en ik wierd terſtond gewaar, dat gy (den:
Niet minder hem het hart getroffen had, dan my.
Zo haaſt ik deze vlam zag in zyn boezem blaaken,
Verbeelde ik my zyn drift, en trotsheid, ſtraks te haaken
Naar 't koſtelyk bezit van haar, die ik beleed
Aan hem dat my het hart in liefde blaaken deed.
Zie nu den dag waar op de Keizer zich verwaardigt...

POPPEA.

Is dat dan, Otho, 't feeſt dat voor ons is vervaardigd?
Is dat dan 't huuwlyk dat ik my beloofde? ik ſtel
Het al te vaſt dat hy... maar hoe! is het my wel
Geoorloofd dat ik denk, dat Nero dus zou rukken,
Om my, een trouwverbond, zo dier geſtaafd, aan ſtukken?
Neen, de ongelykheid van zyn Vrouw, en my, 't gevaar
Van ondergang, zo hy zyn trouw verbreekt met haar,
Haar ſtam, en deugd, doen hem miſſchien reeds van gedachten
Veranderen, en in het kort zyn plicht betrachten.
Men ziet door 't eerſte vuur zeer hevig 't hart geraakt;
Maar zelden duurt een vlam, die zo geweldig blaakt,
Een lange tyd: het is een onbeſtendig minnen,
Dat door een loſſe drift vermeeſtert onze zinnen,
Die haaſt gebluſcht wordt door een nieuwe liefdens- (gloed.

OTHO.

Acn! Nero is, Mevrouw, onſtuimig van gemoed;

Hy

Hy wil, door tegenſtand verhit, en gantſch verbolgen,
Gelyk de hoogſte wet zyn eerſte hartstocht volgen,
En vindt zyn meeſt vermaak in de onrechtvaardigheid.
Hy zal, gedrongen door zyn neiging, en verleid
Door uw volmaaktheid, die zyn liefde kon verwekken,
Zyn huuwelyk met u niet ééns in twyffel trekken.
En zo zyn driften min misdaadig waaren, zou
Uw ſchoonheid in zyn oog licht minder zyn, Mevrouw.

POPPEA.

Ik weet het, Nero is hoogmoedig, en myne oogen
Zyn, in het tegendeel, 'k beken 't, van klein vermoogen;
Maar zo zy hem, helaas! bekoorden, 't baart my ſmart;
Dit voordeel wederſtreeft de wenſchen van myn hart.
Ach! Nero wil my aan uw teed're min ontſchaaken;
Hy zal in dit paleis my door zyn wacht bewaaken,
En zich gewiſſelyk aan my vertoonen, maar
Ik zal myn oogen hem geheel verbergen, haar
Vermoogen breekende door koelheid in myn wezen;
En als de ſtrafheid, vrees, en ſchrik, dus is te leezen
In myn gezigt, zal ik myne oogen zien vergoên
Het ongelyk, dat zy voorheen my konden doen.

OTHO.

Verberg die lichten vry; de ſchaduw, en het duiſter,
Vermeerd'ren maar, Mevrouw, haar ſchoonheid, en
Zy zullen ſlechts zyn vlam verdubbelen. (haar luiſter?

POPPEA.

En myn
Standvaſtigheid zal dies te meêr, en grooter zyn.

OTHO.

Ach! die ſtandvaſtigheid zal altyd van uw zinnen
Geen meeſter zyn, een Kroon zal haaſt uw hart verwin-

POPPEA. (nen.

Neen, Otho, zonder u, zou my de hoogſte ſtaat,
Gy weet het, Goden! daar myn hart zich meê beraadt,
Een laſt zyn; en de Kroon, zo 'k die ontfing uit handen
Van dien hoogmoedigſten van allé dwingelanden,
Zou my veel zwaarer zyn, dan de allerzwaarſte ſtraf;

Met Nero wierdt de Troon my ys'lyker dan 't graf:
Myn trouw zal zuiver zyn voor u, en ongeſchonden,
En ik eer ſterven, dan myneedig zyn bevonden.

OTHO.

Door die gedachten wordt myn hart geheel bekoord!
Maar, ach! ik zie myn ruſt daar door ook gantſch ge-
Gy loopt gevaar zo ik de tegenſtand wil kiezen; (ſtoord!
Maar is u af te ſtaan, u niet geheel verliezen?
Ik kan tot geen van beî beſluiten: ééne raad
Is my noch ov'rig tot verhind'ring van dit kwaad,
Na Spanje, of Gallia, twédragtig door misnoegen,
Kan ik gemakkelyk my zelven heene voegen;
Wat myne trouw belangt, 'k verzeker u daar van,
Maak dat myn hart op de uw' zich ook verlaaten kan.

POPPEA.

Van myn ſtandvaſtigheid kunt gy verzekerd weezen;
Ach! wil aan myne kant voor geen trouwloosheid vree-
Maar Nero komt: gaa heen; ontvlied zyn byzyn. (zen.

DERDE TOONEEL.

POPPEA. NERO, *en* ANICETUS, *ter zyden.*

NERO.

Wel,
Wat zeide Octavia?

ANICETUS.

Op zulk een zwaar bevel,
Gaf zy tot antwoord; *Ik zal my geboorzaam draagen*;
Terwyl zy uitborſt in veel klagten.

NERO.

Laat haare klaagen,
En zuchten zo zy wil, maar ook gehoorzaam zyn.
Maak, Anicetus, dat Thraſea hier verſchyn:
Ik wil den Raad, door hem, myn meening mededeelen.

ANICETUS.

'k Volvoer terſtond, myn Heer, vol yver uw bevelen.

NE-

NERO.

Ik ſterf van ongeduld om myne nieuwe vlam
Gebluſcht te zien door haar, uit wien zy oorſpronk nam.

VIERDE TOONEEL.

NERO, POPPEA.

NERO.

Maar, ach! daar is zy. Welk een ſchoonheid, groote (Goden!
Myn hart.....

POPPEA *knielende.*

Doorluchtig Vorſt, door uw bevel ontbooden,
Vertoon ik my voor u. 'k Ontwaakte naauwlyks, of
Ik heb gehoorzaam my begeeven naar het Hof.
Ik wacht, verbaasd van 't geen in dit Paleis myne oogen
Beſchouwen, Ceſars wil, eerbiedig neêrgeboogen,
Te hooren uit zyn mond.

NERO *haar opheffende.*

Myn hart draagt u den Troon,
En wat gy voorts hier ziet, de ryksſtaf, en de Kroon
Met myne vryheid op. Mevrouw, mag ik verwachten
Dat gy tot dezen prys....

POPPEA.

Hoe kan ik myn gedachten
Op zulk een hoogen top van eer, en voordeel, ſlaan?
Neen, neen, myn Heer, de Troon viel al te wettig aan
Octavia te beurt, wyl ze, uit het bloed geſproten
Der Ceſars, billyk heeft dit groot geluk genooten.

NERO.

Ik ſchat, om u te zien tot haaren ſtaat gebragt,
Myn keur, en magt zo hoog als 't recht van haar geſlacht.
Ik wil myn huuwlyk met Octavia verzaaken,
Dewyl zy nooit myn hart in liefde kon doen blaaken:
Octavia verkreeg myn trouw, maar zonder dat
Ik tot dit huuwlyk ooit myn ſtem gegeeven had.
't Was dus myn Moeders wil, die ik voorheen moeſt hoo- (ren.
Nu heb ik zelf u tot myn Echtgenoot verkooren.

POPPEA.

Hoe veele vlammen! hoe veel kwaalen! welk een schrik,
En hoe veel spyt ontsteekt gy van dit oogenblik,
Door die gehaate min!

NERO.

Ach! Nero voelt zyn zinnen,
Of 't deugd, of misdaad zy, gedwongen u te minnen.
Zo haast neem ik u voor Octavia niet aan,
Ik weet het, of ik zal gantsch Romen op zien staan;
En in den oproer, die ons huuwlyk zal verwekken, (ken,
Zal zich de Raad, en 't Volk, myn heerschappy onttrek-
My trouwloos noemen, en ondankbaar: maar 't Gebied
Is my niet meerder waard; dan dat ik u geniet;
Ik offerde alles op, 'k deed alles, om 't regeeren,
Zoude ik voor myne min ook iets te duur waardeeren?
Het vuur is wettig dat voor u, Mevrouw, my blaakt;
Een vuur dat echter my geheel misdaadig maakt.
Maar 't is aan Nero door zyn noodlot dus beschooren,
Dat zyn vernoeging uit het misdryf word gebooren.
Zo veel verbintenis verbrooken tegen'reên,
Zo veele wetten zelfs geschonden, en vertreên,
Tot zegetekens voor zyn liefde kunnen strekken;
Hier door verwacht hy u tot wedermin te trekken,
En door dit offer hy zich zelf u waardig maakt.

POPPEA.

Door wat verwond'ring ben ik, groote Goôn! geraakt?
Hoe! zou Poppeaas min des Keizers harte winnen,
En ik verwaandelyk den Keizer weder minnen?
Gy wilt my zekerlyk beproeven. Ach! myn Heer,
Van myne Kindsheid was myn hart geneigd tot eer;
Maar moet my wel te haast, of onbedacht, behaagen
Die hooge staat, die my door u wordt opgedraagen?
'k Verried u zo ik die aanvaarden dorst, ik zou
U schenden doen, myn Vorst, uw eeden, en uw trouw?
Ik zou hier door natuur, en eer, in u verkorten.
Zoude ik dit Hof dan in zo veele elenden storten,
En, als een oorzaak van oneenigheid, daar in

Het

Het vuur ontſteeken, door de vlammen van myn min,
Veel eerder zal, ô Vorſt, uw gramſchap op my daalen.
Hoe aangenaam gy my de Troon ook af moogt maalen,
Octaviaas waardy, en deugden zyn te groot,
Ik min haar, en beſchouw haar wettige Echtgenoot,
En mynen Vorſt in u. Uw goedheid kan my raaken,
Maar, ver dat ik daar van een kwaad gebruik zou maaken,
Gedoog, myn Heer, dat ik uw byzyn vlieden mag,
En gun my 't uitſtel maar alleen van ééne dag;
Op dat gy onderwyl u beter kunt beraaden,
Op dit gewigtig ſtuk, dat mooglyk u zou ſchaaden.

NERO.

Wat ander overleg ſtaat my te neemen? zou
Dan Nero van beſluit veranderen, Mevrouw?
Moet Nero wachten? 'k voel van tyd tot tyd myn zinnen,
Door min, door ongeduld, en tooren, overwinnen;
De reden, eerbied, en het uitſtel, tergen my.
In aller Goden naam, voeg geen verwoedheid by
Het vier dat my verteert. Gy kent myn min, en tooren;
Gy ſtilt myn woede, wilt gy naar myn liefde hooren.
Verban voortaan 't onnut ontzag, dat gy my draagt,
Waar door het einde van myn zuchten word vertraagd.
Mevrouw, indien gy maar uw voordeel kunt beſeffen,
Geluk, en Liefde, zyn geneegen u te heffen
Ter hoogſten top van ſtaat; verdryf dan uit uw zin
Eene ongegronde vrees, 't beletzel van myn min,
En wil na dezen als uw Bruidegom waardeeren,
Een Prins, die maar om u wil leeven, en regeeren.

POPPEA.

Kan ik zo haaſt, myn Heer, my overgeeven aan
Uw ongeduld? ik zou my zelf daar door verraân.
Ach! wil myn achterdocht, die billyk is, verſchoonen.
'k Zoude op uw blinde drift my ſtraks geneegen toonen
't Verdrag te ſtooren van uw heerlyk huuwlyk! neen;
Octavia is waard te worden aangebeên,
Ze is jong, en ſchoon. Helaas! hoe dikwils is 't gebleeken,
Wanneer gy vaardig ſtont uw trouw met haar te breeken,

Dat

Dat gy, rechtvaardig door haar groote deugd bekoord,
In 't uiterſt oogenblik hebt naar uw plicht gehoord?
Men zou miſſchien, zo drage u van haar had ontſlaagen,
Uw hart wel wederom van naberouw zien knaagen;
Gy zoudt u zelf, myn Heer, dit ſchenden van uw eed
Wel haaſt verwyten met een pynlyk hartenleed,
En ik zou met de ſchuld, en ſtraf belaaden weezen.
Ach! ach! verplicht my niet.....

NERO.

Uitvluchten! yd'le vreezen!
Uw vruchtloos veinzen blykt my al te zonneklaar?
Gy roemt Octaviaas bekoorlykheden, maar
't Zyn and're redenen, die u dus yv'rig maaken,
Mevrouw, 't is Otho.....

POPPEA.

Ja, Hy doet me in liefde blaaken
Myn Heer, gy taſt my aan daar ik 't gevoeligſt ben.
De min had ons alreeds aan één verbonden, en
Gy wilt my wreedelyk van mynen Minnaar ſcheuren;
Helaas! ge ontrukt my hem.....

NERO.

Om hem zie ik u treuren,
En ik, ik mis 't genot van uw bekoorlykheên,
Ach! ach! hy moeſt veel eer niet by u zyn geleên,
En, ver van daar dat gy zo teder hem zoudt minnen,
Gy moeſt hem zelfs geheel verbannen uit uw zinnen.

POPPEA.

ô Hemel! kan ik dus een wederzydſche trouw
Verbreeken, en op nieuw my zelf verbinden? zou
Ik mynen Minnaar dus verraaden, en hem derven
Door deze weiffeling, en niet veel eerder ſterven?

NERO.

Het ſtaat aan u, Mevrouw: maar overweeg dat ik
Myn ſtaf, en 't blixemvier, in één en oogenblik
Kan zwaaijen. Het belang van Otho moet u noopen
Hier aan te denken.

POPPEA.

Kan ik, Hemel! dan niet hoopen...

NERO.

Noch ééns, beſef dat gy myn hart doet blaaken; ja,
Dat hier van Othoos heil, en leeven, afhangt. Gaa
In dit vertrek, Mevrouw, ga heene.

POPPEA.

Groote Goden!
Kan ik gehoorzaam zyn, in 't geen my word geboden?

VYFDE TOONEEL.

NERO, THRASEA.

NERO.

Kom hier, Thraſea, treed vry nader by, en weet
Waarom u Nero in zyn Hof ontbieden deed.
'k Heb, om een nieuwe keur, myn eerſte trouw ge-
(brooken.

THRASEA.

Ik heb, ô Ceſar, nooit uw wetten wederſprooken,
Maar eindelyk bewuſt van 't geen gy wilt beſtaan,
Kom ik met mynen raad dat opzet tegen gaan.

NERO.

Beſpaar uw raad, en volg alleen myn welbehaagen.

THRASEA.

Myn Heer, zo gy de kroon in zekerheid wilt draagen,
Denk dat Octavia uw ſteunſel weezen moet:
Gy zyt met haar verééndt, door eer, door eed, en bloed.
De Raad, en 't Volk, zal uw bevel niet langer hooren,
Dan gy uw eedt houdt, aan Octavia gezwooren.
Met volle vreugd verbeeldt zich Romens Burgerſchaar
Op nieuws uwe Ouders weêr te zien, in u, en haar.
Dus is het in de Stad geſteld, terwyl daar buiten
De Legerhoofden, en de Legioenen, muiten.
Men eiſcht een nieuwen Vorſt, en Keizer, over al:
't Is noch onzeker of de keur op Vindex zal,
Of Galba, vallen, die alleen 't beſluit van Romen
Afwachten, om hun wenſch, en oogwit te bekomen.

Maar

Maar door uw huuw'lyk blyft de Raad aan uwe kant,
En hier door houdt gy noch de ryksſtaf in de hand.

NERO.

En waar toe kan my toch Octavia verhoogen? (gen.
'k Heb van myne Ouders al myn grootheid, en vermoo-
Was Agrippina niet myn Moeder? maakt dit bloed
Niet dat my ieder by de Ceſars tellen moet?
Geen ydel dreigen kan myn hart met vrees bevangen,
'k Heb and're tyding uit myn heiren reeds ontfangen.
Van die twé Hoofden, die u vreezen doên voor nood,
Heeft de één haaſt uitgeleefd, en de ander is al dood:
Met Vindex is 't gedaan; En Galba door de jaaren
Het bloed verkoeld, kan my ontruſten, noch vervaaren.
'k Heb Didius te rug ontbooden, herwaards heen
Uit Gallia, en dus zyn heerſchzucht afgeſneên.
'k Ben Meeſter van 't Heelal; wie zou my noch doen
beeven.
En myne drift, die my het waardigſte is, weêrſtreven?
De Raad beveſtig' my, of durv' my doemen, 'k meen
Poppea nevens my den Troon te doen betreên.

THRASEA.

Wat hoor ik, Hemel! ach! ik heb 't niet durven denken,
En gy betuigt het my! hoe zult ge uw luiſter krenken?
Wat ongeluk doet gy hier door uw roem, en eer?
Hoe! zou Poppea dan als Neroos Vrouw, myn Heer,
Octaviaas Gemaal, en haare plaats, bekomen?
Haar eigen ſtaat zou haar dan worden afgenomen?
Door wie? door u, en zelf in ſpyt van trouw, belang,
En duurbaare eeden?

NERO.

'k Heb gezwooren, maar door dwang.
Men was nooit ſlaaffch gewoon in Romen trouw te
houwen,
En ieder trouwt, of kan zich, zo 't hem luſt, onttrouwen.
Tiberius vertradt, Auguſtus brak den eed,
Die tegen dank hen in het huuwlyk leeven deed.
Weet dat ik myne magt zo hoog als hunne reken.

THRA-

THRASEA.

Tiberius had recht met Julia te breeken;
Gy weet het, zonder dat ik 't nader uitleg'. Maar
Octavia, myn Heer, heeft haare deugd, die haar
Voor laſtering beſchermt; haar eer wordt niet verdui-
ſterd, (ſterd.
Noch door geen booze nyd haar goed gedrag ontlui-
Indien gy echter haar wilt van u ſtooten, zal
Het Volk, dat haar een ſteun verſtrekt, in dit geval
Zyn bloed niet ſpaaren, om haar wraake te verſchaffen.

NERO.

Dat Lichhaam zal ik, in zyn Hoofd, en roervink, ſtraffen.

THRASEA.

Ik bied tot deze ſlag myn Hoofd gewillig aan.
Als hoofd van 't Volk, ben ik verplicht dat voor te ſtaan.
'k Schrik niet voor uw beſluit, dat gy veel eer moogt
vreezen.
't Ryk ziet zyn magt door uw beroemd Geſlacht gere-
Octavia ſproot ook, door 't hemelſche beſchik, (zen;
Daar uit, en Romen zou met doodelyke ſchrik....

NERO.

Een Erfgenaam van 't Ryk zal 't moogelyk genoegen.
De Hemel weigerde geſladig zich te voegen
Naar 't vuurig ſineeken van Octavia, miſſchien
Zal zich Poppea meêr daar door begunſtigd zien.
Zie daar het geen my heeft tot deze keur gedreeven;
Het Volk moet zyne ſtem volkomen hier toe geeven:
En, hoe de trotſche Raad zich hier op mag beraân,
Ik wil noch dezen dag 't beſluit door u verſtaan.

Einde van het Twede Bedryf.

DERDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

POPPEA, FULVIA.

FULVIA.

'k Begryp uw smart, en kan zeer lichtelyk beseffen,
Wat onrust nu de rust van uwe ziel moet treffen.
Daar gy dat oogenblik reeds nad'ren zaagt, Mevrouw,
Waar in uw Minnaar zich aan uw verbinden zou,
Wil Cesar tegen uw getrouwe min zich zetten,
En dus 't voltrekken van uw huuwelyk beletten.
Maar schoon de Keizer u aan Othoos liefde ontrooft,
't Geluk is grooter dat zyn huuw'lyk u belooft;
Hy zal u, nevens hem, de waereld doen regeeren.

POPPEA.

Ik weet hoe hoog dat ik de Rykskroon moet waardee-(ren,
En Nero heeft, omringd van grootheid, en van magt,
My al te wel vertoond haar heerlykheid, en pracht:
'k Zag eenig merk daar van in Otho, en myne oogen
Beschouwden, zo my dacht, een Vorst van groot ver-(moogen;
Zyn deugd beloofd, heeft my tot hem doen overslaan.
Myn hart, dat eerst de hoop van 't Ryksgezag kon raaken,
Deed hy wel haast voor hem in zuiv're liefde blaaken.
't Vermaak om hem te zien wiesch aan, terwyl myn zin,
Genoopt door heerschzucht, wierdt vermeesterd door de
min.
Maar Cesar kwam my met zyn luister niet bestraalen,
Of 'k zag de Meester straks den Gunstling overhaalen.
Terstond was in myn hart de min niet wel te vreên,
Dat zy een oogenblik door heerschzucht wierd bestreên.
Nu raakt beschaamdheid, ik beken het, myne zinnen,
Dat deze heerschzucht my zo haast kan overwinnen.
Myn hart, dat tusschen min, en grootheid twyff'lend
zweeft,
Vreest zich ontrouw te zien, en onstandvastig; 't heeft

De

De magt niet om het goed, en kwaad, van één te ſchiften,
Zo hevig is 't bekneld van twé verſcheiden' driften;
Door de één wordt Otho gantſch verbannen, en verjaagd,
Daar de andre hem herroept, en liefde, en achting draagt.
'k Voel my ten eenemaal door hovaardy bezeten,
Maar kan myn trouw zo licht niet ſchenden, noch ver-
'k Durf, in die twyffeling beneepen, op dit ſtuk (geeten.
My niet beraaden met de liefde, noch 't geluk.

FULVIA.

Hoe! is 't niet loons genoeg voor Otho, dat uw zinnen
Niet aanſtonds neigden om den Keizer te beminnen?
Is 't geen onbillikheid, Mevrouw, dat ge éénigzins
Een onderdaan gelykt by een doorluchtig Prins?
Ja, Otho zelf, wel ver dat hy, door nyd bewoogen,
Uw welzyn, en geluk, zou tegen dank gedoogen,
Moet met vermaak, door zulk een Echtgenoot, u zien
Ten top van eer verhoogd, en 't Keizerryk gebiên.

POPPEA.

Hy denkt dat myne trouw die proef wel zal verdraagen,
En dat hoe meer de Kroon het harte kan behaagen,
Hoe meer myn liefde hem kan blyken; hy verwacht
Myn diergezwoore trouw, en eed, te zien betracht,
Wyl hy ſtandvaſtig zyn beloften denkt te houwen.
Hy oordeelt, gantſch oprecht, en vry van misvertrouwen,
Geruſtlyk van myn hart naar 't zyne; en ik, ik zou
Zo ſlecht erkennen die verwachting, en zyn trouw,
Zoude ik zyn hoop verraân, en van dien minnaar ſcheien?
Ach! ach! veel eerder....

FULVIA.

Hoe! waar wilt ge u zelf meê vleien,
Dat ge Otho trouwen zult, in ſpyt van Romens Heer?
Wat voordeel wacht gy uit uw yd'le tegenweer?
Meent gy dat Nero wykt voor uw ſtandvaſtigheden?
Gy kent hem: Nero zal, door minnenyd beſtreeden,
Op Otho ſtraks, Mevrouw, met een vergramde zin,
Uw weig'ring wreeken, en het uitſtel van uw min.
Gy zult zyn grimmigheid geſtadig zien vermeêren,

En zyn verſmaade vlam in raazerny verkeeren:
En dezen dag zult gy miſſchien noch zien, dat al
Dit draalen doodlyk aan u beide weezen zal.

POPPEA.

Wy zullen in de dood te meerder eer verwerven,
Zo wy ſtandvaſtig zyn; ja, 'k zal veel eerder ſterven.

FULVIA.

Neen, leef, Mevrouw; en leef alleen om 't ryksgebied.
Leef, nu gy door 't geluk u zelf begunſtigd ziet.
De Keizer zoekt u thans op zynen troon te trekken,
En de eer zal 't misdryf van de min geheel bedekken.
ô Groot vermaak voor een heerſchzugtige, dat zy
Zich de eerſte in Romen zie! hem, die de heerſchappy
Voert over het Heelal, met onbepaald vermoogen,
Te zien eerbiedig voor uw voeten neêrgebogen;
Te dringen in den Raad van 's aardryks Meeſter; in
Den Vrede, en 't Oorlog, van zyn gunſten naar uw zin
Te ſchikken; 't opperſte gebied voor u verkrygen
Op Romens Raad, ja zelfs de wetten te doen zwygen;
De Koningen ten troon te heffen, of daar van
Te ſtooten; blixemvuur, en ſtaf te zwaaien; kan
Het weezen dat gy zout, geheel verblind, verkiezen,
Zo heerelyk een goed laf hartig te verliezen?
Daar anderen hun bloed niet ſpaaren om een kroon,
Zult gy die weigeren, nu ze u wordt aangeboôn?
Ach! dikwils moet men, als de min ons kan misleien,
Te laat het miſſen van 't geweigerde beſchreien.

POPPEA.

'k Voel op myn zwakke hart uw reden van die klem,
Dat ik, ach! Fulvia, myns ondanks daar in ſtem.
'k Bezwyk voor dezen glantſch die myne ziel kan raaken.
ô Hemel! denk ik 't, en durf ik het kenbaar maaken,
Dat daar ik Otho min, ik echter hem noch zal
Verlaaten?

FULVIA.

Maar gy wordt Meeſt'reſſe van 't Heelal.
Hoe kan 't een edel hart zo lang in twyffel ſtellen,

Of

Of 't naar de liefde zal, of 't alvermoogen hellen?

POPPEA.

ô Troon! ô Otho! ach! ô eer! ô min!

FULVIA.

Wel aan,
Beſluit, Mevrouw, waar heen uw keur zal overſlaan.

POPPEA.

Helaas! myn Fulvia, kan ik my overgeeven
Aan één van beide?

FULVIA.

Wilt gy Otho dan doen ſneeven,
In uw gezigt, door die onzekerheid? gy gaat
Hem wederhouden. Door een vriendelyk gelaat
Aan hem te toonen, dat uw liefde kan ontdekken,
Zal, tot zyn ongeluk, hy draalen in 't vertrekken.

POPPEA.

Wat wilt gy dan dat ik hem zegge, Fulvia?

FULVIA.

Al 't geen gy kunt, om hem des Keizers ongenâ (men
Ontrukt te zien. Mevrouw, ik bid u, wil niet ſchroo-
U van zyn min te ontſlaan. Maar 'k zie hem herwaards (komen.

POPPEA.

Staa in dit oogenblik my, groote Goden! by,
Dat ik, hem dervende, hem voor gevaar bevry!

TWÉDE TOONEEL.

OTHO, POPPEA, FULVIA.

OTHO.

Helaas! Poppea, kan de luiſter u bekooren,
En al de pracht, waar in u Nero komt te vooren?
Maakt Ceſars groote naam, waar meê hy trotſchlyk bralt,
Dat u de aanbieding van zyn harte wel gevalt?
Op 't punt om u te zien ten top van eer verheven,
Doetge Otho noch wel ééns in uw gedachten leeven?
Gedenkt gy noch wel ééns die onderlinge trouw,
Die u en my te zaam veréénigde, Mevrouw?

Ik zie 't maar al te wel, uw koelheid doet my 't weeten:
Helaas! uwe eeden zyn gewiſſelyk vergeeten.
Thans Meeſtereſſe van des waerelds Opperheer,
Verbinden wetten van beloften u niet meer. (ken,
Des Bruſgoms hoogmoed, die zyn trouw u ſtaat te ſchen-
Laat u niet toe aan zulk een zwakke plicht te denken.
Ik lees in uw gelaat myn droevig lot, en in
Uw oog beſpeur ik klaar 't verachten van myn min.
Geen lonk, geen zucht, helaas! om my wat hoops te gee-
ven! (ven?
Heeft uwe heerſchzucht dan zo haaſt uw min verdree-
'k Zie, in dit onderhoud, zo droevig, uw gelaat
Zo zoet, gulhartig, noch zo teder niet, als 't ſtaat
Wanneer men mint, gy ſchynt het zelf niet meer te wee-
POPPEA. (zen.
'k Ben noch de zelve, maar zo vry niet als voor dezen.
Gy ziet my hier nu in de ſlaaverny bekneld:
Gy hebt my zelf, helaas! die ketenen beſteld.
OTHO.
Ja, 'k heb de liefde zelf in Ceſars borſt ontſteeken,
En moet de ſtrafheid van uw boejens ook verbreeken;
Maar gy ontfangt die ſtraks, zo haaſt als die u maar
Zyn aangeboden. Ach! gy ſtelt alrede daar
Uw grootſte roem in, en gy wilt uw min verdooven,
Om deze hoop... Kan ik, ô Hemel! het gelooven?
De Kroon zoude u, indien de Keizer u die gaf,
Affchouwelyker zyn, en meer gehaat dan 't graf;
En zonder Otho zou het grooſt geluk, voor dezen,
Ten hoogſten laſtig, en verdrietig voor u weezen.
Dit zyn de woorden die gy ſtraks noch ſpraakt, en ik
Beſpeur dat gy zo haaſt, ja in één oogenblik,
Dus trouwloos vaaren laat die edele gedachten.
Gy trouwt den Keizer...
POPPEA.
Ik voorzag alreeds die klagten.
Maar, daar gy van myn dwang een ooggetuige zyt,
Kan 't weezen, Otho, dat gy my myn ontrouw wyt?
Wat

Wat wilt gy dat ik hier, van magt beroofd, beginne?

OTHO.

Een ſchip verwacht ons, dat, door laſt der Keizerinne,
Tot onzen dienſt reeds op den Tyber vaardig leit;
Hier mede vluchten wy, in alle zekerheid.
Octavia beval my dit aan u te ontdekken,
En biedt ons onderſtand om veilig te vertrekken.
De Godheid, in dit ſchip eerbiedig aangebeên,
Zal borg ſtaan voor de trouw, die ik u zwoer voorheen.
In wat gedeelte van de waereld wy ook zwerven,
Twé harten over al geluks genoeg verwerven,
Zo zy, veréénigd, recht ééndrachtig zyn van zin.
Kom, zo gy my bemint....

POPPEA.

Zo ik u, Otho, min!
Helaas! 'k ben meer met u, als met my zelf, verlegen.
Om u alleen ſtond ik de felſte ſtormen tegen,
Waar door een groote ziel ooit zag haar ruſt geſtoord.
Door heerſchzucht en door min op ééne tyd bekoord,
Deed ik het einde van die groote ſtryd vertraagen:
En noch wierdt door de min de zege weggedraagen,
Zo zy myn hand zo wel, gelyk myn hart, aan u
Kon ſchenken; maar zoude ik, gevangen zynde, nu
U kunnen volgen? 'k moet, helaas! een dwingland trou-
Het noodlot wil dat ik hier door u zal behouwen (wen;
Voor 't doodelyk gevaar, daar gy u anders in
Zaagt wikkelen om my, door uw getrouwe min.
'k Zie Neroos wachten my op 't allernaauwſt beſpieden:
Hoe zouden we uit hun oog, en hunne handen vlieden?
Belooft gy u dat gy alleen die zult verſlaan?
Ach! ach! ik was veel eer ondankbaar, Otho, aan
Myn minnaar, dan getrouw, zo 'k u dorſt overlaaten
Aan al de wreedheid van de woedende ſoldaaten.
Wyl ik uw leeven al te waardig houde, zal
Ik zo ligtvaardig 't u niet waagen doen; 't Heelal
Heeft ook zo wel als ik daar in een groot belangen.
De Keizer ziet u niet of wordt terſtond bevangen

Van woede, en minnenyd: ik bid u vlucht, verlaat...

OTHO.

Hy neem' my 't leeven, dat ik zonder u maar haat.

POPPEA.

't Gewyde Orakel liet voorheen u duid'lyk hooren,
Dat u de Troon, en ſtaat der Ceſars is beſchooren.
Gaa heen, ontvlied 't gevaar, en Neroos gramſchap, tot
De Hemel in het eind vervulle uw heerlyk lot.

OTHO.

Gy brandt van ongeduld, en wilt die trouw voltrekken;
Myn byzyn zoude u tot een hinderpaal verſtrekken,
Dies wilt gy ver van u verbannen doen, Mevrouw,
Een ooggetuige, die u laſtig weezen zou.
Gaa voort, gaa voort, tot dat gy met den roof zult praalen,
Die ge op een Dochter van Auguſtus zult behaalen,
Waar van gy 't huuwelyk zo onrechtvaardig ſchendt.
Trouw dezen Bruidegom, voor eereloos bekend,
Door zyne boosheid, die het bloed van zynen broeder
Brittannicus vergoot, ja 't bloet van zyne Moeder.
Hoe dier die moorder aan zyn Moeder was verplicht,
Hy heeft haar evenwel beroofd van 't levenslicht. (den
Toen haar voorſpeld wierdt dat het Ryk wel door de Go-
Voor Nero was geſchikt, maar dat hy haar zou dooden,
Was dit haar antwoord ſtraks; *Myn Zoon vermoorde my,*
Als hy maar Meeſter wordt van de Opperheerſchappy.
Wat dunkt u, die zo licht de blyken kan verachten
Van zulk een groote liefde als ooit een zoon kan wach-
Van zyne Moeder, is die niet beminnenswaard? (ten
Maar kan u Nero, die, van trouw en eer ontaard
Octavia verlaat, als Bruidegom behaagen,
Gaa, gaa, om zinneloos u zelf hem op te draagen;
Gaa, ſteek het offer op der Goden autaar aan,
Om 't heerlyk trouwverbond, dat gy ſtaat aan te gaan,
Hen te beveelen, ſchoon de billykheid, de wetten,
De trouw, uw eer, en eed, zich zelf daar tegen zetten.
Zoude ik bedroogen zyn, in 't geen myn hart voorſpelt?
Of gy zult in het kort ook aan zyn ſnood geweld,

En

En misdryf ſchuldig zyn; of zyne handen zullen
In u, Mevrouw, 't getal der offerhanden vullen,
Die hy zich ſlachten zal. Indien hy ziet dat gy
Geen deel wilt neemen in zyn wreede dwing'landy,
Wie zal zyn raazerny, en grimmigheid bedwingen?
Ach! ach! ik zie hem reeds door minnenyd beſpringen,
En op u wreeken, met een ſchrikkelyke ſlag,
Den hoon die zyne Vrouw van hem bejegent! ach!
Poppea, uw gevaar doet my het harte beeven. (ven.
Wil, in der Goden naam, Mevrouw, my niet weêrſtree-
Verlaat u op myn trouw, en neem myn voorſtel aan,
Waar door gy maar alleen het onheil kunt ontgaan.

POPPEA.

Wy zouden zekerlyk dien aanſlag duur bekoopen.
Een ſchoone weg ter eer ſtaat, Otho, voor u open.
Ik beef van ſchrik, om 't lot dat my is toegeleid:
Maar, wyl des Hemels wil ons van malkander ſcheidt,
Al was de Keizer ook de wreedſte der barbaaren,
'k Veracht zyn woede, om u het leeven te bewaaren.
'k Gaa met myn hart, noch met myn min, niet meer te
raad',
Wyl ik my gantſchlyk aan myn noodlot overlaat.
De zucht voor 't Keizerryk hebt gy in my doen blaaken,
Ik had gehoopt met u alleen ten troon te raaken;
De Goôn benyden myn geluk, en Nero beurt
My wel ter hoogſten top van aanzien, maar hy ſcheurt
My ook van 't geen ik min. Ik moet my zelf bereiden
Een hand te ontfangen, die ons zal voor eeuwig ſcheiden.
Gy ſterft, indien ik 't uit durf ſtellen. Ik verklaar,
Zo dit trouwloosheid is, my zelve ſchuldig: maar
't Geen my misdaadig maakt, moet ook myn doen ver-
(ſchoonen.

OTHO.

Na dat gy my vergeefſch uw onſchuld wilde toonen,
Wordt in uw reên in 't eind uw ontrouw openbaar;
Ik zie de driften van uw harte zonneklaar;
En gy betoont u zelf, gantſch tegen myn gedachten,
Misdaadig. Wilt gy my gelyk een offer ſlachten

Aan uw regeerzucht? ach! door zulk een eed'le vlam
Rechtvaardigt gy uw doen: en deze hartstogt nam,
Door my, zyn oorsprong, zegt gy, in uw hart, en zinnen.
Ik min een heerschzucht, die door 't recht zich laat ver-
winnen, (wraakt,
Die door de deugd, de trouw, noch de eer, niet wordt ge-
Maar op die gronden tot het Ryksbestier geraakt,
Ook zonder 't wettig recht eens Meesters te belaagen,
Die wy verschuldigd zyn eerbiedigheid te draagen.
Uw heerschzucht steunt, Mevrouw, op Neroos keur al-
Die alle wetten wil om u, met voeten treên. (leen,
Gy ziet Octavia om uwent wil verdreeven,
En zult u kroonen doen, ten koste van haar leeven:
Op 't zien van haar geluk, door vuile nyd gevoed,
Verkrygt gy dat voor u ten koste van myn bloed.
Gy schendt het heilig recht, om op den troon te treeden.
Ik zie my 't offer reeds van uw heerschzuchtigheden.
Ach! heilryk huuwlyk, dat Poppea heden paart
Met Keizer Nero! twé, malkander dubbel waard;
Die beide in wreedheid, en trouwloosheid, zich verzaa-
Hy heeft zyn Bedgenoot, gy, gy hebt my verraden. (den:
Maar, ach! de gramschap neemt myn hart noch zo niet in,
Of 'k wensch u beî te zien veranderen van zin.
Mogte ik die rampen niet op u, noch 't Ryk zien daalen,
Waar voor ik vrees, en die ik u niet durf verhaalen!

DERDE TOONEEL.

POPPEA, FULVIA.

POPPEA.

Had gy van Otho dit wel kunnen denken? ach!
Wat minnaar, Fulvia, verlies ik dezen dag?
'k Beklaag u, Otho! maar myn ontrouw doet u sneeven:
Vervloekte hoogmoed, gy hebt my hier toe gedreeven;
Zult gy myn hart, dat gy zo listig streelde, nu
Weêr doen genieten 't geen 't verlooren heeft, om u?

FULVIA.

Mevrouw, hoe wenschlyk is 't regeeren!

VIER-

VIERDE TOONEEL.

OCTAVIA, POPPEA, EMILIA, FULVIA.

OCTAVIA.

'k Wil hem hooren,
En hem de billikheid betoonen van myn tooren.
De ondankbre? hy verlaat me.

FULVIA.

„ Octavia, Mevrouw,
„ In deze plaats....

OCTAVIA.

„ Ach! ach! wie is 't, die 'k hier beſchouw?
„ Poppea! met wat naam, ô Hemel! zal ik moeten
„ Myn medeminnares in dit paleis begroeten?
Wat laſt doet u, Mevrouw, zo vol van hovaardy,
Met uwe ſchoonheid in myn hof my hoonen, my, (ren?
De Dochter, Zuſter, Vrouw, van 's waerelds Opperhee-
Het recht van myn geſlacht doet my alhier regeeren.
Zo 't in uw magt waare u een weinig te beraân,
Zout ge u vermeeten, naar myn hooge ſtaat te ſtaan,
Of myne rechten ſtout betwiſten?

POPPEA.

Zoude ik trachten
Uw ſtaat te erlangen, of uw wettig recht verkrachten?
'k Acht u te veel om zulks my te onderwinden; neen;
Nooit zult gy my, Vorſtin, door myn bekoorlykheên,
Noch door myn heerſchzucht, van myn plichten af zien
dwaalen.
'k Heb my, door Ceſars laſt, in dit paleis zien haalen,
En 't is door zyn bevel, dat gy my noch hier ziet:
Indien my Ceſar hier wat meerder vryheids liet,
'k Zoude u niet laſtig zyn, maar uit het hof vertrekken.

OCTAVIA.

Myn ſcheiding kan u reeds een zegeteken ſtrekken.
Men houdt u hier, om u myn plaats te doen bekleên;
En gy bedenkt om die te aanvaarden u alleen,

Op dat het dies te meer, en vaster wierd' beslooten,
Door Nero, my om u daar trouwloos uit te stooten.
'k Bemerk, in weêrwil van die schyn van zedigheid,
Dat ge ongeduldig, myn vertrek, Mevrouw, verbeidt;
En dat gy dezen dag, noch gaerne zout verwerven,
Dat gy my eeuwig moogt als balling om doen zwerven.

POPPEA.

Door zulke reden wordt my ongelyk gedaan.

OCTAVIA.

Gewislyk Nero is zo groot een offer aan
U schuldig. Tot een blyk dat hy u kon behaagen,
Hebt ge Otho trouwloos hem ten offer opgedraagen;
En zyne liefde moet nu weêr aan de and're kant,
Octavia doen zyn aan u ten offerhand'.

POPPEA.

De Keizer zou daar door in ongeval geraaken,
En ik het onrecht, dat hy aan u pleegde, wraaken.
Maar, ach! 'k ben in zyn magt, en al myn vreezen is,
Dat ik geen kans meer zie om myn gevangenis
Te ontkomen.

OCTAVIA.

Ach! het zyn de wachten, noch soldaaten,
Die weigeren, Mevrouw, u uit het hof te laaten,
Maar 't is de vrees dat u de ryksstaf mogt ontgaan,
Die u weêrhoudt. Ik weet het heeft aan u gestaan,
Toen Otho 't aanboodt, om uw boejens te verbreeken.

POPPEA.

Zoude ik weêrspannig dan des Keizers last weêrspreeken?

OCTAVIA.

Waant gy u hier dan min strafwaard te zyn, Mevrouw?
Hoe! is dat niets by u, het schenden van zyn trouw?
Het twistvuur tusschen my, en Nero, aan te stooken?
Te weeg te brengen dat ons huuwlyk wordt verbrooken,
Tot smart van 't Roomsche Ryk, waar door der Cesars bloed,
En duurbaar overschot, geheel versterven moet?

POP-

POPPEA.

Met welk een misdaad wilt ge, ô Hemal! my betigten,
My, die onſchuldig ben, Prinſes?

OCTAVIA.

Voldoe uw plichten;
Volg Otho, en verlaat myn Echtgenoot. ô ja,
U, u beſchuldig ik, myn meedeſtreeffter; gaa
Een ander hart in min, door uwe ſchoonheid, blaaken;
Laat u myn rechten, en myn ſtam, eerbiedig maaken.
Bepaal uw eerzucht: al het geen u omtrent my,
Door uw geboorte wordt geoorloofd, is, dat gy
Eerbiedig myn bevel gehoorzaamt.

POPPEA.

Zie my vaardig
Uw ſtaat te erkennen. Maar ik acht my niet onwaardig,
Door myn geſlacht, naar zulk een groot geluk te ſtaan:
By u geſteld, kan ik myn oog zo hoog niet ſlaan;
Nochtans zyn anderen, als ik, daar toe gekomen.
'k Ben van doorluchtig bloed gebooren binnen Romen,
Ja zelf de Dochter van een Burgerheer, Mevrouw,
Vermaard in 't gantſche Ryk, door zyne deugd, en trouw,
Die Romen menigmaal de lauw'ren zag behaalen,
En wiens geheugnis leeft, door zyne zegepraalen.
'k Draag ondertuſſchen u zo groot een eerbied toe,
Dat ik, zo gy bewerkt dat uw Gemaal my doe
Vertrekken, uw bevel gehoorzaam zal betrachten.

OCTAVIA.

Uw trotsheid wil de kroon van zyne hand verwachten:
Gaa, gaa, ontfang die; treed ten Troon door myne val,
Maar weet dat Romen u te méer verachten zal.
Gy moogt tot uw ſieraad myn gouden hoofdpronk draagen,
't Ryk zal de Erfdochter, u verdoemende, beklaagen;
En met de hand, waar mede u Nero geeft de kroon,
Zal hy de wreeker zyn van myn geleeden hoon.
Ik zeg niets meer dat u zou doen verand'ren kunnen.

Zo

Zo gy my noch de naam durft van zyn Vrouw misgunnen,
Gaa, vind dien Dwing'land: 'k heb, om u te zien vergaan,
Niet meer te doen, dan hem slechts aan u af te staan.

VYFDE TOONEEL.

POPPEA, FULVIA.

FULVIA.

Hoe schitterde de haat uit haar vergramde wezen?

POPPEA.

Haar tooren, Fulvia, doet my zeer weinig vreezen,
Maar ik heb deernis met haar ongeval.

FULVIA.

Wat smaad?
Wat trotsheid? hoe veel wraaks vertoont zy in 't gelaat?

POPPEA.

Ach! hier door voelde zich myn fierheid hevig raaken.
De grootheid van haar smart kon my meêdoogend maaken;
'k Droeg in haar kwelling haar Geslacht eerbiedigheid;
'k Had kunnen. ... maar daar was by haar op toegeleid,
Om my te smaaden; maar indien 't my wil gelukken,
Zal haar hoogmoedigheid voor my nu moeten bukken.
Hier voegt zich heerschzucht by de wraakluft; ik verschaf
Haar trotsheid op myn beurt, met recht verdiende straf.
'k Betreed den Troon, die ik van Nero zal verwerven,
Al was 't maar voor één uur, om Keizerin te sterven.

Einde van het Derde Bedryf.

VIERDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

OCTAVIA, EMILIA.

OCTAVIA.

Myn waarde Emilia, gy ziet myn noodlot, en (ben.
Waar toe ik eindlyk door myn trouw gekomen
Deez' dag zal ik den draad myns leevens af zien loopen,
Deez' dag ſtelt my een graf in myn verbanning open.
Ik zie dat Nero my voor eeuwig van hem ſcheidt.
'k Verlies de ſtaat, waar in ik met eerbiedigheid
Wierd aangebeden. Die ondankbre durft my hoonen,
En my verlaaten, om Poppeaas hoofd te kroonen.
Noch niet vernoegd met my te bannen, wil hy my
Doen eerloos zyn, en voegt de laſtering daar by: (ken
Om my, 'helaas! met hoon, met ſmaad, en ſchand, te dek-
Voor de oogen van 't Heel al, wil hy zyn voordeel trek-
ken
Uit die getuigen, die in zyne boejens hem
Ten dienſt ſtaan; en om my te doemen, moet de ſtem
Van ſlaafſche vleiers hem haar onderſtand verleenen.
Ik dank den Hemel dat de leugens zyn verdweenen,
En dat 'er geen myn deugd heeft kunnen kwetſen; myn
Onnoozelheid heeft al den laſter ſtom doen zyn:
Maar niets kan zyn geweld beletten my te drukken:
Myn wreê Gemaal zal my aan myn verblyf ontrukken,
My, die de Dochter van een Keizer ben, en aan
Zyn hof hier opgevoed: hy doet me uit Romen gaan;
En rooft myn Ryk. Hoe kan 't, ô Hemel! zo verkeeren?
Zou myn Gemaal my tot die droeve ſtaat verneêren?

EMILIA.

Neen, Nero, twyffel niet, Mevrouw, zal zyn beſluit,
Hoe wreed hy zy, niet voort doen gaan, maar ſtellen 't uit.
Hy ziet wat groot gevaar voor hem daar in zou ſteeken,
En

En dat 'er duizenden bereid ſtaan u te wreeken.
Gy ſtilt op deze wys het beſt zyn hevigheid;
Vertoon dit voorhoofd hem, zo vol van majeſteit,
Waar in de onnoozelheid, en grootheid, zich ontdekken;
't Zal tegen zyn geweld alleen uw ſchild verſtrekken.
Eén traan, één zucht, één ſtraal van uw gezigt, het beeld
Der edele Ouderen, dat leevende in u ſpeelt,
Die hy benevens u, gevolgd is in 't regeeren,
't Zal alles hem terſtond tot zynen plicht doen keeren.
Dan zult gy Nero, ver dat hy u rechten zou
Vertreeden, die zeer hoog waardeeren zien, Mevrouw;
En 't zal de deugden van Octavia niet miſſen,
Poppeaas beeltenis uit zyne ziel te wiſſchen.

OCTAVIA.

Ach! met wat deugd men my ook vleie, Emilia,
Ik zag hem die te veel verachten, om daar na
Te luiſt'ren. 't Is niet meer die Nero, die voor dezen
Zo edelmoedig, en rechtvaardig, ſcheen te weezen,
Ja die Auguſtus deed herleeven in zyn jeugd,
En de aanvang van zyn Ryk: nu is hy van de deugd
Een doodlyk vyand, ja de booſte der barbaaren,
En de allerſchriklykſte der wreê geweldenaaren.
Gy weet wat voordeel hem zyn Moeders misdryf deed.
Hy heeft zyn boosheid met den ſchyn van deugd bekleed;
Hier door wiſt hy zyn magt, en aanzien vaſt te ſtellen.
Men zág tot overdaad, en pracht hem overhellen;
Die overdaad wierd haaſt van ongebondenheid
Gevolgd; en hy, geheel van 't ſpoor der deugd verleid,
Vergaf, uit minnenyd, Brittannicus zyn broeder,
Hy kreeg het ryksgebied door zyn trouwlooze Moeder,
Na dat zy Claudius vergeeven had, om daar
Vergelding voor te doen, wierdt hy haar moordenaar.
Hy deede Pollio, en Piſo, wreedlyk ſneeven,
En roofde Plautus, en daar nevens Silla, 't leeven,
Om door die moorden, met zo veele ſchreeden, tot
Myn val te nad'ren. 'k Ben 't rampzaalige overſchot
Van een bedroefd geſlacht, dat in my uit zal ſterven.

Ik

Ik, die als Erfgenaam, en Dochter moet verwerven
Des laatſten Ceſars recht op 't Roomſche Keizerryk,
Ben Neroos Bedgenoot, en Zuſter te gelyk;
Hy is door myne trouw alleen ten Troon gezeten;
Waar blykt het uit, helaas! dat hy 't my dank wil weeten?
Hy ſchat de rechten niet van myn geboorte, hy
Beneemt my die, en laat niets overig aan my,
Als 't droef geheugenis alleen in myn gedachten
Van 't geen ik was. Wat kan ik hoopen, of verwachten,
Van zulk een wreeden, en barbaariſchen Gemaal?
ô Gy! gewyde ſchim myns Vaders, die myn kwaal,
En ongeluk aanſchouwt, wil u my niet onttrekken,
Maar in den hoogſten nood my tot een hulp verſtrekken;
En geef aan Nero, zo het weezen kan, een hart
Dat mededoogender geraakt wordt door myn ſmart!

EMILIA.

Hoe ſtort ge uw zuchten, en gebeên, voor dien verraader
Van uwe trouw!

OCTAVIA.

't Is dien Gemaal, die my een Vader
Gegeeven heeft, helaas! hoe groot zyn wreedheid zy,
Emilia, of zyn ondankbaarheid aan my,
'k Erken hem noch daar voor; en wat my ſtaat te vreezen
Van zyne hand, myn trouw zal eeuwigduurend weezen.

EMILIA.

ô Groote liefde, en deugd! men kan u niet te dier
Waardeeren. Maar wat voert toch Anicetus hier?

TWEDE TOONEEL.

OCTAVIA, ANICETUS, EMILIA.

ANICETUS.

Mevrouw, 't is tyd voor u om uit het Hof te ſcheien;
't Is alles vaardig, en ik zal Mevrouw geleien.

OCTAVIA.

Is dit dan Neroos wil? is dit zyn vaſt beſluit?

Gaa zeg hem dat ik 't zelf begeer te hooren uit
Zyn mond, en dat ik hem noch ſpreeken moet van zaaken,
Die hem, en zyn belang, op 't allerhoogſte raaken.

DERDE TOONEEL.

OCTAVIA, EMILIA.

OCTAVIA.

Zo draald dan Nero niet om my te bannen? ach!
Hy toont nu wat myn deugd op zyn gemoegd ver-
ô Duldelooze ſmaad! wat kan 'er eereloozer, (mag.
Wat ſchandelyker, wat ontaarder zyn, en boozer?
Hy zendt een ſlaaf, in ſpyt van zyne trouw, en plicht,
Aan zyne Zuſter, aan zyn Huisvrouw, aan de Nicht
Van Vorſt Auguſtus; en ſtelt trouweloos, ô ſchanden!
Het zuivere overſchot der Ceſars in die handen.
Hy kome: ik zal hem niet met traanen gaan te keer,
Maar fel beſpringen met gevoeliger geweer.
Zo zullen de euveldaân, die ik hem zal doen hooren,
De ſchichten zyn, daar ik zyn hart meê zal doorbooren;
Zyn dubbele verraad, zyn dubbele ontrouw, zyn
Kerkſchennis, moordery, brandſtichting, roof, ſenyn:
En die vertoogen van zyn gruwelſtukken zullen
Hem dwingen, om in my zyn wreedheid te vervullen.

EMILIA.

Ach! wreek veel eer u zelf, en Otho te gelyk;
Geniet met hem het hoog gebied van 't Keizerryk.
Gy weet het, Otho.....

OCTAVIA.

Ach! dat zou myn grootheid krenken;
Was hy van Ceſars bloed, 'k zoude op uw voorſlag den-
ken: (myn bloed,
Maar neen, Vrindin, 'k wil nooit, als met die van
Gebieden, eerder ſturf ik in myn tegenſpoed.

EMILIA.

Ach! zo u Othoos hand tot oneer zou gedyen,
Onttrek ten minſten u aan Neroos raazernyen;

Ont-

Ontſlaa u van den laſt van zyne onmenſchlykheên,
En laat hem over aan de woede van 't gemeen.
Gy kunt alleen zyn ſtaat, en aanzien, zeker maaken,
En zo gy hem verlaat ziet hy zyn val genaaken.
Maar gy, wat zult gy toch verliezen? als gy ſcheidt
Van Nero, zult ge alom u met eerbiedigheid (ven,
Zien aangebeden; ſchoon ge als balling om moet zwer-
Zult ge ieders achting, en geneegenheid verwerven;
De Volk'ren zullen zich gewillig ſchikken na
Uw wetten, en alom, wanneer ze Octavia
Maar hooren noemen, hun eerbiedigheid betoonen.

OCTAVIA.

Hoe! beelt ge u in, dat ik, na 'k my heb zien onttroonen,
Verblind my ſchikken zal naar Neroos wil? ô neen.
Denkt gy dat ik, na zulk een groote ſpyt, noch meen,
Van eer, en ſtaat beroofd, in and're waereldshoeken
Weêr onderdaanen, en beklaagers, op te zoeken,
Terwyl dat Nero, op zyn nieuwe keur vol moeds,
Niet achtende myn ſtaat, noch 't wettig recht myns
bloeds,
Zich met Poppea hier in weelde, en vreugd, zal baaden,
En met den zoeten buit van 't myne zich verzaaden?
En meent gy dat myn hart zich zelve zal verraân,
En dat ik met myn wil hen alles af zal ſtaan?
In Romen was 't, daar my de Goden 't leeven gaaven,
'k Wil met myn grootheid ook in Romen zyn begraaven;
Emilia, ik gaa uit Romen nimmermeer.
De Keizer komt; ik ſtil miſſchien zyn woên.

VIERDE TOONEEL.

NERO, OCTAVIA, EMILIA. *Lyfwacht.*

OCTAVIA.

Myn Heer,
(Want in het eind moet ik, gedwongen, my gewennen,
U voor myn Rechter, en myn Opperheer, te erkennen,
Wyl gy de naam van myn Gemaal verzaakt,) een laſt

Scheidt my van u, die my verwonderd, en verraſcht.
Ik dacht dat gy my zelf die wel mogt kenbaar maaken,
En dat het noodig was dat ik u ſprak van zaaken,
Die u, en uw gebied, betreffen.

NERO.

Wyl ik my
Door u verbonden zie, om zonder veinzery
Te ſpreeken, door myn wil hebt gy dien laſt ontfangen,
Het is voor u, den Staat, en my, van veel belangen.
Gehoorzaam dan 't bevel, dat gy door my nu weet.

OCTAVIA.

Gy hebt dien aanſlag in uw harte dan geſmeed?
En uwe mond kan dit bevel my noch doen hooren?
My, die van 't heerlyk huis der Ceſars ben gebooren;
My, die meer dankbaarheid voor 't recht van myn geſlacht
Verdiende, dat de Kroon heeft op uw hoofd gebragt;
My, die voor myn Gemaal u hebbende aangenomen,
Een twéde Vader moeſt daar door in u bekomen!
'k Heb al uw veinzery te licht geloofd, miſleid
Door uiterlyke ſchyn van deugd, en zedigheid;
Voor Claudius, en my, trouwlooze zekerheden
Der eeuwigduurende echt, geſtaafd door duizend eeden.
Gy waart my voor de gift van 't Roomſche Keizerryk
Uw trouw verſchuldigd, dat gy, om my ongelyk (ten,
Te doen, aanvaarde, en nu durft gy myn ramp, vergroo-
En my, Ondank'bre, wreed verbannen, en verſtooten?
Wacht niet te zien, dat ik, door vruchtelooze klagt,
Of door een droef geween, laf hartiglyk u tracht'
Zo ver te brengen, dat uw liefde zou herleeven;
Ik voel myn harte door geen minnenyd gedreeven,
Maar 't kan de rechten niet te kort doen, die het heeft,
Noch aan u laaten 't geen myn eige bloed my geeft.
'k Had u myn trouw, myn Kroon u geevende, gezwooren,
Gy zwoert ook, op uw beurt, voor aller Goden ooren;
En gy zult uwe trouw my houden, en uw eed,
Of ik zal ſterven. Tot deez' dag, en uure, leed

Ik

Ik uw doemwaardige welluſten, en myne oogen
Had gy haaſt deel daar in doen hebben. ik had moogen....
Maar 't waar te laf geweeſt; geen wraak heeft my behaagd,
En ik heb van uw doen my zelfs niet ééns beklaagd.
Nu durft uw trotsheid my op 't hoogſt verongelyken,
En zich, door 't rooven van myn erfenis, verryken.
De Meeſteres, ô Gôon! of Bruid van Otho, zou
Zich voor myne oogen zien gemaakt tot Neroos Vrouw?
Zou zy Auguſtus bloed verwaand bevelen geeven,
En ik deze echtbreuk, zo ontwettig, niet weêrſtreeven?
Ach! eer uw opzet niet belet worde, en geſtoord,
Zal ik u dwingen dat gy deze borſt doorboort.
Gy moet, Trouwlooze, my by de andere offers voegen,
En, door zo groot een moord, uw boosheid vergenoegen.
'k Beloof niet beters my van uwe erkentenis,
Dan die belooning, die te beurt gevallen is
Aan uwe Moeder, voor de zorgen, en de pooging,
Die zy heeft aangewend, Barbaar, tot uw verhooging.
Vermogt de kracht van 't bloed zo weinig op uw hart,
Dat gy beſloot om haar, ô gruwel! zonder ſmart,
En onmeêdogende, te doen den doodſteek geeven,
Waar aan gy 't Keizerryk verſchuldigt waart, en 't leeven,
Wat zal het zyn, dat my van u te hoopen ſtaa?
Bleek niet uw wreedheid aan den gryzen Seneca,
Om wiens bedroefde dood gy Romen hebt doen treuren?
Wat was het misdryf dat u hem deed ſchuldig keuren?
Of was 't om dat hy u de leſſen van de deugd
Trouwhartig voorſchreef, als de Leidsman van uw jeugd?
Wat was het loon toch, dat gy Burrus deed ontfangen,
En Pallas, voor de trouw, die zy voor uw belangen
Betoonden, toen, door hun beleid, de Kroon uw hoofd
Te beurte viel? 't vergif heeft hen van 't licht beroofd.
Hoe wierd uw bloeddorſt niet verzaadigd, in de ſlagting
Der Chriſtenen, die zich geſtadig in betrachting
Van deugd, en zedigheid, vermaaken, en alleen
In de oeffeninge van hun Kerkdienſt zyn te vreên?

Wanneer gy Romen in den brand had laaten ſteecken,
Hebt gy, op dat het u niet zoude aan ſchyn ontbreecken,
De ſtichting van dien brand hen valſch te laſt geleid,
En voorts in hunne moord uw wreede onmenſchlykheid
Geboet, wanneer gy die onnooz'len om deed brengen,
En dat onſchuldig bloed by gantſche ſtroomen plengen.
Uw wreedheid heeft zelfs niet ons eige bloed geſpaard,
Waar van ge u opentlyk een vyand hebt verklaard;
Hoe dikwils moeſt ik by het graf van myne maagen,
In 't naare treurgewaad, uw moordery beklaagen,
Voor al toen gy tot die onmenſchlykheid vervielt,
Dat gy Brittannicus zo trouwloos hebt ontzield!
Dien Prins, die 't Ryksgebied voor u had moeten erven,
Hebt gy, tot ſmart van 't Ryk, te jammerlyk doen ſterven,
Toen gy verraaderlyk hem, onder vrindſchaps ſchyn,
Op 't heilloos zoenmaal hebt doen ſneeven door fenyn.
ô Snoode grouwelen! ô ſchelmſtuk! het is wonder,
Dat 's Hemels gramſchap u niet plette met den donder,
En 't beevende Aardryk, met een opgeſperden mond,
Dit ys'lyk wangedrocht niet leevende verſlondt!
Maar neen, de Hemel heeft zo lang u willen ſpaaren,
Dat gy de Zuſter met haar Broeder konde paaren.

NERO.

Gy zoekt, ik zie het wel, my over te doen ſlaan
Tot een beſluit, Mevrouw, dat ik noch wil ontgaan.
Gy wilt myn wraakzucht, en myn grimmigheid, ontſteeken:
Ik wiſt voor af de kracht van mynen haat te breeken.
Weet dat ik zorg draag, dat ik myn voorleeden leet,
Myn moeilykheden, en myn achterdocht, vergeet.
Maar heeft de Zon niet, na men ons aan één deed knoopen,
De Hemels tekenen tot achtmaal toe doorlopen?
En echter ziet gy dat ons huuwelyk, miſſchien
Door 't Godendom gedoemd, geen naazaat ons doet zien.
'k Heb lang genoeg gewacht: 't is tyd, om 's Hemels tooren

Te

Te ontworſt'len, die miſſchien ons beide was beſchooren,
Dat ik een huuwlyk breek', dat niet als rampen baart,
Waar door de Broeder met zyn Zuſter is gepaard,
En dat ik Romen zoeke in 't einde een Zoon te geeven,
Waar in Auguſtus, en Tiberius herleeven.
'k Was lang onzeker; maar, wyl ik het zeggen moet,
Poppea is 't, die my in liefde blaaken doet.
Dit was der Goden wil, die nimmer kon verdraagen
Dat wy de wenſchen van ons hart vervullen zagen.
Dank deze Goden, voor de nieuwe min, die zy,
Door hun beſtieringe, nu blaaken doen in my;
Zy wilden mynen arm hier door den ſlag beletten,
Waar door gy anders u miſſchien had zien verpletten.

OCTAVIA.

'k Maak hier, als elders, op myn dood gewiſſe ſtaat;
Zo 't door uw hand niet is, 't zal zyn door uwen haat.
En om myn ſterfuur, die reeds by u is beſteeken,
Verhaaſt te zien, zal u vergif, noch ſtaal, ontbreeken,
Of wel een vaartuig, tot myn ſchipbreuk aangeleid,
Gelyk gy certyds voor uw Moeder hebt bereid:
Gy hebt de proef daar van op haar voorheen genomen,
En zult ook andermaal het zelve aan my niet ſchroomen
Te doen, ten blyke van uw trouw. Maar waarom my
Gebannen? Niemandt word een banneling, het zy
Dat hy ſtrafwaardig is. Wat misdaad kunt gy noemen,
Waarom men billyk my als ſchuldig zoude doemen?
Het éénige, waar mede ik my met recht betigt
Zou kunnen zien, is, dat ik immermeer zo licht
Bewilligd heb dat gy myn weêrmin zout erlangen.
Ik heb nochtans u van myn Vaders hand ontfangen;
Hy maakte, toen hy u tot zynen Zoon verkoor,
U tot myn Broeder; en hy had niet anders voor,
Door deze dubb'le knoop, als een verbond te maaken,
Dat ons voor eeuwig zou in zuiv're min doen blaaken;
En met een yd'le ſchyn verbreekt gy 't heden? hoe!
Zyt gy dan eindlyk dit onvrucht'bre huuwlyk moê?
Zo deze reden u ons echtverbond doet doemen,

Wil met verwondering het Godendom eer roemen,
Dat niet kon ſtemmen, door zyn zorg, die 't al beſtiert,
Dat ooit een Zoon van zulk een boozen Vader wierdt
Gebooren.

NERO.

Ach! gy wilt myn ongeduld verwekken.
Zyt ge onbewuſt, Mevrouw, hoe ver myn magt kan
ſtrekken?

OCTAVIA.

'k Weet dat gy alles kunt. Maar ik kan van de tyd,
En wyze van myn dood beſchikken, te uwer ſpyt.
Ja, 'k meen hier op den Troon, die 't recht my deed ver-
werven
Van myn beroemd Geſlacht, als Ryksvorſtin te ſterven.
Ik zal voor de eer, die myn geboorterecht my gaf,
Kloekmoedig ſtaan, en die bewaaren tot in 't graf:
En myn Meêminnaares zal nimmer in myn leeven,
Gelyk myn Meeſteres, aan my bevelen geeven.

VYFDE TOONEEL.

NERO, *Lyfwacht.*

NERO.

Wat hoor ik, en hoe is 't nu met myn hart geſteld?
Zoude ik noch Nero zyn, of niet? door wat geweld,
ô Hemel! dat ik zelf niet kenn', voel ik myn zinnen,
En myne raazerny, zo plotſling overwinnen?
Is 't vrees, of eerbied, daar myn vyandſchap door wordt
Verkoeld? of is myn woên door zwakheid opgeſchort?
Octavia, die my zo ſchamperlyk durft hoonen,
En dreigen, ziet zich zelf niet ſtraffen, maar verſchoonen:
Ja, of het weinig waar' dat ik het haar vergaf,
Myn hart verwyſt zich zelf in 't heimlyk tot de ſtraf.
Hoe komt dit naberouw zo haaſt myn ziel verſcheuren?
Wat nieuwe misdaad kan my noch doen ſchuldig keu-
ren?
Hoe! deze twéde trouw, zo noodig voor den Staat,
Heeft

Heeft die den minſten ſchyn van misdryf, of verraad?
't Gebied aan zyn geſlacht voor eeuwig vaſt te maaken,
Is iets waar naar een Vorſt met recht vermag te haaken.
Zal ik ſlaafachtig dan geſtadig luiſt'ren na
Myn dankbaarheid, en na myn trouw? Octavia,
En Nero kunnen t'zaam voortaan niet langer leéven;
Een onheils Ster heeft ons door dwang by één gedreeven:
Hoe zouden wy aan één verbonden zyn door min,
Daar wy zo ſtrydig, en verſcheiden zyn van zin?
Zich langer tegen die afkeerigheid te zetten,
Zou 's Hemels grimmigheid gewiſſelyk maar wetten.
Het is de beſte raad, en 't komt my 't heilzaamſt voor,
Dat ik de banden van ons huuwelyk verſtoor'.
Dat ballingſchap, of dood.... maar kunt gy wel beſeffen
De ſchriklykheden, die, Barbaar, u zullen treffen?
Hoe! zoud ge Octavia doen dooden? ach! dit doet
Van ſchrik my beeven. Is uw moordluſt niet geboet
Door de offers die gy aan uw wreedheid hebt doen ſlagtten?
Ban die onmenſchlykheid toch ééns uit uw gedachten:
Houd op van Nero meer te weezen; of zo gy
Het zyn wilt, dat het als in de eerſte jaaren zy:
Volg 't ſpoor der Ceſars na, niet dat der dwingelanden.
ô Ja, ik voel myn hart op nieuws in liefde branden,
Voor u, Octavia; gy ziet my weder tot
U keeren: 'k wil voortaan, getrouw, het overſchot
U met eerbiedigheid opoff'ren van myn jaaren;
Ik zal Poppeaas min voor eeuwig laaten vaaren.
Wat zegepraal voor u! wat zegepraal voor my!
'k Verberg 't nochtans, op dat het tot myn eer gedy':
De Raad mogte anders op myn zege zich beroemen.
'k Moet eerſt verſtaan of zy myn drift zou durven doemen,
En myne.... maar ik zie Thraſea herwaards treên.

ZESDE TOONEEL.

NERO, THRASEA, NYMPHIDIUS, ANICETUS, *Lyfwacht.*

NERO.

Zeg wat de Raad besloot.

THRASEA.

Zy blyft, gelyk voorheen,
Den grootsten yver voor Augustus bloed betoonen,
En kan niet toestaan dat ge Octavia onttroonen,
En van u stooten zout, en dat Popeaas hoofd
Een kroon zou draagen, die ge uw Echtgenoot ontrooft.

NERO.

Moet my de trotsche Raad gestaadig paalen zetten,
En ik my schikken naar haar wil, en haare wetten?

THRASEA.

Gy kunt, ô Vorst, den raad ontfangen, die ze u geeft.

NERO.

Ik volg geen andere als myn eige raad; zy heeft
Verwaand myn wil, en wet, steeds in den wind gelaagen,
Daar zy gehoorzaam zich naar myn bevel moest draagen.

THRASEA.

Zy dacht, indien ze uw wil gehoorzaam mogt bestaan
Te volgen, dat zy u te trouwloos zou verraân.
Zy wil alleen, myn Heer, voor uw belangen waaken.

NERO.

Zy wil nochtans zich van myn harte meester maaken;
En gy verdedigt het.

THRASEA.

'k Verdedig 't, ja, myn Heer;
Of haaren raad, die ik u brenge, was veel eer
De myne. 't Ryksgebied geraakte door de banden,
Die aan Octavia u knoopten, in uw handen;
De Raad stont voor de trouw, die u verëénigde, in.
De Hemel, en het Ryk zyn door uw nieuwe min,
En de echtbreuk, daar gy haar meê dreigt, alreeds beleedigd;

En

En 't gantſche Romen, dat de Keizerin verdedigt,
Doet u uit haaren naam dit nuttige bericht,
Door mynen yver, die verwekt word door myn plicht.

NERO.

Men moet u de oorzaak hier, Trouwlooze, alleen van noemen.

THRASEA.

't Is my te veel tot eer, om niet daar op te roemen.
Dit is alleen, wyl ik het zeggen moet, den raad,
Die my door uw belang, en de eer van dezen Staat,
Wordt ingeſtort. Myn Heer, dit onderdrukte Romen,
Na dat het zo veel bloed onſchuldig heeft zien ſtroomen,
Zyn trooſt in 't byzyn van Octavia geniet.
Het gantſche Volk den roem, en eer, verduiſterd ziet,
Door uwe Spelen, die onze eerſte Ceſars haalden
In 't oorlog, als zy zo roemruchtig zegepraalden:
Octavia verheft door haare deugd die eer,
Zo veel als uw gedrag die nederwerpt, myn Heer;
En echter hoont gy haar, die u vereert, in 't midden,
En voor het oog van 't Volk, dat gy haar aan ziet bidden.
Ge ontrukt u zelf den ſteun, die u alleen doet ſtaan.
Verban haar niet, myn Vorſt, maar doe uw min vergaan.
Indien gy dezen raad mogt als een misdryf achten,
'k Verwacht de ſtraf, gy kunt my aan uw wreedheid ſlagten.

NERO.

Durft ge op uw yver u beroemen? door den ſchyn
Van uwe deugden wilt gy my verbaasd doen zyn;
Maar meent gy dat ik voor den moedwil denk te zwichten
Van 't Volk, en van den Raad, welks trotsheid my betichten,
En dreigen durft? ô neen, ik ken de grootheid van
Myn magt, en zal doen zien hoe 'k die gebruiken kan.
Ik zal de rechten, die men my betwiſt, bewaaren.
Ik had Poppea reeds gedacht te laaten vaaren,
Maar nu herroept myn hart haar weder: ja, ik zal

Den trouweloozen Raad, de Burgermeesters, al
De Hoofden van het Volk, en die het meer regeeren,
Zich zelf eerbiedig voor haar voeten zien verneêren,
En hen herroepen doen hun raad, en hun besluit.
En, om voortaan myn wil niet meer te zien gestuit,
Begeer ik dat uw hoofd Poppea zal verstrekken
Tot een geschenk. Gy zult dit vonnis straks voltrekken,
Gy, Anicetus; gaa, doe 't geen uw Vorst gebiedt.

THRASEA.

'k Wacht, tot voldoening van dit wreede vonnis, niet
Dat hy my moorde, en uw bevelen kom volbrengen.
Tieran, ik zal myn bloed u tot een offer plengen.
Wierde uwe bloeddorst maar door myne dood voldaan!

NERO.

Gaa, Trouwelooze, gaa, verstrek een voorbeeld aan
't Ondankb're Romen, dat myn gramschap zoekt te wetten.

ZEVENDE TOONEEL.

NERO, NYMPHIDIUS, *Lyfwacht.*

NERO.

Gy zult op 't stout bedryf des trotschen Raads gaan letten,
Mymphidius; ik wil dat niemand zy verschoond.
Maar op het felst gestraft, die zich weêrspannig toont.

ACHTSTE TOONEEL.

NYMPHIDIUS.

ô Snoode dwing'landy! wie kan uw jok verdraagen?
Wilt gy het heil van 't Ryk dan te eenemaal verjaagen?
Is noch uw moordlust, door zo veel vergooten bloed
Van onze Helden, niet verzaadigd, noch geboet?
Wilt gy, ô Dwingeland! dan eindlyk al de Vaders
Van 't kwynend Vaderland doen sneuv'len als verraaders?

Hoe!

Hoe! is 'er niemand die uw woede tegen gaat,
Daar 't nu het leeven geldt van onzen gantſchen Raad?
ô Neen; de Hemel is al lang genoeg verbitterd,
Door uwe grouwelen. Het dreigend wraakzwaard ſchittert
Alreeds tot uw bederf. 't Getergde Romen zal
Zich van uw jok ontſlaan, Tieran, door uwen val.
Verwacht niet dat ik met myn ſtaal, en myne handen,
Naar uw bevel, den Raad vermeetel aan zal randen;
Ik zal kloekmoedig die beſchermen, en veel eer
U zelfs beſpringen, tot uw ſchrik, met myn geweer.
Ik zal den Roomſchen Raad myn benden op gaan draagen,
En nevens haar een Vorſt, die 't Ryk verdrukt, belaagen;
Op dat, wanneer ik dus des Keizers dwing'landy
Geſtuit heb, 't Ryk het loon van die volvoering zy.
En ſchoon een ander tot het Ryksgebied mogt raaken,
Dat zal nochtans myn ſtaat, en aanzien grooter maaken:
Hy zal my 't Keizerryk verſchuldigd zyn, die ziet,
Dat hy 't door myne vlyt, en Neroos dood, geniet.

Einde van het Vierde Bedryf.

VYFDE BEDRYF.

EERSTE TOONEEL.

OTHO, MYMPHIDIUS.

OTHO.

Wat hebt gy uitgevoerd?

NYMPHIDIUS.

'k Heb alle myn Soldaaten,
Verdeeld, en welgeſteld, op hunne poſt gelaaten;
De Tempel van Belloon' is gantſchelyk bezet
Door myne benden, dat den ingang elk belet.
De gantſche Roomſche Raad is ſedert dezen morgen
Daar in vergaderd, om voor 't heil van 't Ryk te zorgen,
En willende zich zelf van 't laſtig jok ontſlaan
Van een geweldenaar, is zy bedacht om aan
Een waardiger 't gebied van 't Ryk te doen erlangen.
Thraſeaas dood heeft hen zo zeer met ſchrik bevangen...

OTHO.

ô Onverwachte ſlag! Thraſea is reeds dood,
Daar Ceſar zyne ſtraf noch naauwelyks geboodt!
ô Hemel! waart gy om dit bloed, aan 't Ryk zo waardig,
Te ſtorten op die laſt ſtraks, Anicetus, vaardig?
Een laſt die Nero gaf in zyne woede!

NYMPHIDIUS.

Neen,
Thraſeaas hand, myn Heer, volbragt die laſt alleen.
Om Nero, naar zyn plicht, gehoorzaamheid te toonen,
Heeft Anicetus niets gedaan als 't by te woonen;
Want deze Held het Ryk ziende in zo ſlecht een ſtant,
Heeft hy zich zelf geſlagt, tot heil van 't Vaderland.
De tyding kwam den Raad, en Nero ſtraks ter ooren,
En Romen heeft op 't duurſt de wraak daar van gezwooren.

OTHO.

Die wraak was hem gewis reeds op den hals geſtort,
Maar

Maar om Octavia wordt die noch opgeschort;
De Keizer ziet zich noch om haar bemind van Romen.

NYMPHIDIUS.

Haar waardigheid is haar door Nero afgenomen,
Die haar verlaaten heeft: zy is niet meer zyn Vrouw,
Noch hy haar Echtgenoot.

OTHO.

Hoe! heeft hy zyne trouw,
In weêrwil van den Raad, in stilte dan geslooten,
En door die twéde trouw Octavia verstooten?

NYMPHIDIUS.

In een gewyd vertrek geschiede dit, myn Heer;
De Keizer, die zich zelf by zynen aanslag zeer
Halfstarrig hieldt, is met Poppea daar verscheenen,
Die 't geen het tooisel, en de pracht haar kon verleenen
By haare schoonheid voegde, op dat zy dezen dag
Te meer bekoorlyk scheene in Cesars oogen.....

OTHO.

Ach!
De Ondankbere!

NYMPHIDIUS.

Men zag de Priester hen verbeiden
Aan 't Autaar, die hen zou verééenigen; zy leiden
In zyne handen straks den eed van trouwheid af,
En dat die wederzyds zou duuren tot het graf.
Ja, Nero, om die trouw te zekerer te maaken,
Zwoer met een grooten eed het huuwlyk te verzaaken,
Dat met Octavia hem had verééend, en boodt
Den ryken sluierkroon, die zy voorheen genoot,
Poppea trouweloos, en te onrecht aan, tot teken
Dat haare min hem deed zyn eerste trouw verbreeken.
Maar, schriklykvoorspook! hy had naauwelyks zyn mond
Met wyn, die men hen gaf, bevochtigd, of terstond
Is een ontroering in zyn zinnen opgereezen,
Die klaar te merken was in zyn verwilderd wezen;
Hy sloeg 't gezigt rondom, zyn spraak was gantsch ver-
ward,

Uit zyn gebaarden bleek de ontsteldheid van zyn hart;
Hy vat Poppea aan, en wordt allengs verwoeder;
Hy kent haar niet, en ziet haar aan voor zyne Moeder;
Hy denkt elk oogenblik dat Agrippinaas geest
Hem komt vermoorden, die haar moorder is geweest.
Ach! vlucht, Mevrouw, sprak toen de Priester, *laat ons trachten*
Der schimmen gramschap, die getergd is, te verzachten.
Op deze woorden is Poppea heen gegaan,
Op 't allerfelst van schrik, en droefheid aangedaan:
En Nero heeft terstond zich tot de slaap begeeven, (ven.
Die hem verwon, waar door zyn woede wierdt verdree-
Dit is het geen men weet van 't droevig huuwlyksfeest.

OTHO.

Men is voor 't zwaar gevolg daar van met recht bevreesd;
En Aarde, en Hemel, wil dit huuwelyk beletten:
't Schynt dat zich de afgrond zelf wil tegen Nero zetten.

NYMPHIDIUS.

Thraseaas dood beroert vast Romen meer, en meer;
Daar de één zyn traanen stort, loopt de ander naar 't geweer.
Eerlang zal Nero van zyn Troon ten afgrond daalen.
Maar 'k zie Octavia, ô Hemel!

TWÉDE TOONEEL.

OCTAVIA, OTHO, NYMPHIDIUS.

OCTAVIA.

Deze zaalen,
Alom vervuld met schrik, helaas! betuigen my
Maar al te wel myn ramp, en ongenade. ô gy!
Wil openhartig 't geen geschied is my ontdekken.

NYMPHIDIUS.

De Keizer deed in 't eind zyn huuwelyk voltrekken,
In een gewyde zaal van 't hof, Vorstin: hy geeft
Poppea alles dat het uwe was.

OTHO

OTHO.

En heeft
De ondankb're moeds genoeg dit ſnood geſchenk te ontfangen?

OCTAVIA.

ô Straffe noodlot, dat niet ophoudt my te prangen!
Ik zie door Nero my beroofd van mynen ſtaat;
Hy bant my uit het hof, hy neemt my 't Ryk, en laat
My 't leeven! zult gy dan, ô Romen! ooit gedoogen,
Dat myn Meêminnaares u ongeſtraft zal moogen
Regeeren, door myn val?

NYMPHIDIUS.

Het Volk wil uwe zaak
Verdedigen, en is bedacht op uwe wraak;
Poppeaas naam alleen heeft hen van ſchrik doen beeven;
Haar beeltenis was reeds door Neroos laſt verheven,
Maar wierdt verbrooken, met het zyne, door 't gemeen.

OCTAVIA.

Men redde myn Gemaal; Poppea is alleen (tooren:
't Rechtvaardig voorwerp van myn grimmigheid, en
Ik moet het lot, dat my de Hemel heeft beſchooren,
Met hem voleinden; 'k moet myn troon, en myne dood,
In Romen vinden, daar ik 't levenslicht genoot.
Nymphidius, men moet zich één van beide kiezen,
Of my ten dienſt te ſtaan, of alles te verliezen.
Poppea draagt myn Kroon, zy kome, en legg' die weêr
Aan myne voeten met ontzag, en eerbied neêr:
Men dwinge Nero, dat ik weder mag verwerven
Myn eige Ryk, of dat hy anders my doe ſterven.

DERDE TOONEEL.

OTHO, NYMPHIDIUS.

OTHO.

'k Beklaag Octavia; myn mededoogend hart, (ſmart.
Door haar verdriet geraakt, neemt deel in haare
Poppea, ach! gy zult uw ſtaat haaſt zien vervloogen,

En u in uwe hoop te jammerlyk bedroogen.

NYMPHIDIUS.

Wy zullen Nero noch deez' dag van waardigheid,
En Kroon, berooven zien; 't is alles reeds bereid
Tot die verandering. Men wil 't gebied van Romen
Op Galba, vrekkig, wreed, en ſtuurs van aard, doen komen;
Ook wil zich Didius doen Keizer groeten: zal
Men één van beide zien Regeerder van 't Heelal!
Voorkomen wy, myn Heer, die ſchandelyke banden.
Het noodlot wil 't gebied doen vallen in uw handen,
Het roept u tot het Ryk; 't is tyd, 't is tyd, myn Heer,
Dat uw grootmoedig hart zich ſchikke tot die eer.
Ik zal u byſtand doen, gy hebt ook uwe vrinden.
Men mag in zulk een tyd zich alles onderwinden.
Beſchermen wy het recht van Nero, of indien
Hy vallen moet, dat we u alleen dan Keizer zien.

OTHO.

Zou dan, ô Goden! in de ſmarten die my prangen,
Myn oor naar 't hoog gebied, of naar de Rykstroon hangen,
Nu ik 't beminde niet kan hebben aan myn zy? (gen,
'k Dacht om Poppea daar zo veel aan, als om my.
'k Ben van Poppea, en van Nero bei verraaden,
En kan myn wraakzucht niet aan hem, noch haar, verzaaden.
'k Beminde hen, en kan, ondanks myn tooren, 't bloed
Niet ſtorten zien, dat ik in waarde houden moet.
ô Neen, hun val, noch myn verheffing, kan my baaten;
Ik wil, Nymphidius, hen maar alleen verlaaten.
'k Voorzie den ſlag, die hen zal treffen; maar ik zal
Geen ooggetuige zyn van hun bedroefde val.
'k Zal elders, van myn Goôn, en vrinden afgeſcheiden,
't Lot dat de Hemel my beloofd heeft gaan verbeiden;
Ik zal ſtandvaſtig, door de deugd alleen bekoord,
Hun byzyn vlieden in een afgelegen oord,
En al de waereld, in een zoete ruſt gezeten,
Vergeten, en van haar my weder doen vergeeten.

NYM-

NYMPHIDIUS.

En ik zal, zonder dat ik langer draale, my,
Ten dienſte van den Raad, op 't ſpoedigſt voegen by
Den Keizer, wiens gedrag ik vlytig moet bewaaken,
Om al zyn handel aan den Raad bekend te maaken.

VIERDE TOONEEL.

OTHO.

Waar ben ik! ach! wat hoop weêrhoudt my in dit Hof,
Daar alles wat myn oog beſchouwt my laſtig, of
Affchouwlyk is? waar heen, ô Goôn! zal ik my wenden,
Daar ik myn kwellingen, en alle myne elenden
Het beſt ontwyke? ik zoek... ik weet niet wat myn hart
Begeert.....

VYFDE TOONEEL.

POPPEA, OTHO, FULVIA.

ô Hemel! OTHO, *ter zyden, Poppea ziende.*

POPPEA.

'k Smaak in 't eind de ſtraf, en ſmart,
Die ik verdien. Helaas! ik heb den Vorſt bewoogen (gen,
Zyn trouw te breeken, en myn Minnaar valſch bedroo-
'k Ontroof hem 't harte dat ik hem verſchuldigd ben:
Ik, ik bewerkte alleen de tegenſpoeden, en
Den val van een Prinſes, ontzag, en eerbied waardig;
Word ik daar voor geſtraft, de Goden zyn rechtvaardig.

OTHO, *ter zyden.*

Wat hoor ik? dat die ſmart ten minſten haar niet drukk',
Dat zy my van haar leet, en droevig ongeluk
Een ooggetuige zie.

POPPEA.

Ach! zo uwe oogen zagen
Myn doodelyke ſmart, gy zout myn ramp beklaagen,
ô Otho! ſchoon ik u, helaas! trouwloos verriedt.

OTHO, *toetreedende.*

Ach! ach! Mevrouw.

POPPEA.

Staa af. Nu gy myn kwaalen ziet,
Zyt gy gewrooken. Maar ik kan het niet gedoogen,
Dat gy u ooit vertoont na dezen voor myne oogen.

OTHO.

Myn hart heeft reeds zich zelf die wet geſteld. Geraakt
Door uwe ſmart, maar in de liefde die my blaakt
Standvaſtig, en getrouw, zal ik voor al myn leeven,
U, u, myn Minnaares, en uw Gemaal begeeven.
De Hemel ſtraffe my, zo 'k ooit een ander kies
Na u. Helaas! vaar wel.

ZESDE TOONEEL.

POPPEA, FULVIA.

POPPEA.

Nu merk ik myn verlies,
En mynen misſlag eerſt. Ik voel my vruchtloos kwellen,
Myn Otho, door berouw, nu ik 't niet kan herſtellen!
En gy, ô voorwerp, dat myn trotsheid groeien deed!
ô Klip, waar op myn trouw, en liefde ſchipbreuk leedt!
Verheve Troon, die my zout ſtreelen, en vermaaken
Met weelde, doet my niet als wrange vruchten ſmaaken;
Ik had de grootheid, en de vreugd alleen ten doel,
Maar ach! gy ſtort my in een diepen jammerpoel.
De zelve toorts, die op myn trouwfeeſt is ontſtoken
Aan 't bruilofts ledekant, zal by myn lykbus rooken.
Ik zie hoe Nero, door een Wraakgodin gevloekt,
En opgeſtookt, my volgt, en my geſtadig zoekt. (der;
Hy wordt door 't plaagen van Mégére allengs verwoe-
Hy houdt my, raazende, voor 't ſpook van zyne Moeder;
En zyn ontſtelde hart is, wroegende voor my
Op 't hevigſt aangedaan met min, en raazerny.
Ik gaa hem echter zien.

ZE-

ZEVENDE TOONEEL.

POPPEA, NYMPHIDIUS, FULVIA.

NYMPHIDIUS.

Ach! wil uw opzet ſtaaken;
Nooit kon de raazerny, Mevrouw, zyn ziel zo raaken,
Als nu.

FULVIA.

Ei! ſtel u zelf aan dat gevaar niet bloot.

POPPEA.

Ach! ach! ik wil hem zien, al moeſte ik 't met de dood
Bekoopen: 'k moet hem hulp, en onderſtand verleenen,
Ja 't alles waagen. Ik gaa onbeſchroomd daar heenen.

ACHTSTE TOONEEL.

NYMPHIDIUS.

Zy geeft wanhoopig zich, en raadloos, over aan (gaan.
Een woede, welks geweld ze onmooglyk kan ont-
'k Beklaag uw droevig lot, rampzalige Poppea!
't Schynt alles wat zich voor zyn oog vertoont Thraſea,
Of Agrippina; hy loopt gantſch onzinnig toe
Op ieder een. Op dat hy woedende niets doe,
Dat hy, bedaard, daar na zich mogt te laat beklaagen,
Zal ik voor 't kwaad gevolg op 't vlytigſt zorg gaan draa-
Maar, ach! daar is hy reeds. (gen.

NEGENDE TOONEEL.

NERO, *met een Pook in de hand*, NYMPHIDIUS.

NERO.

Ik zal u niet meer zien,
Verdoemlyk Hoofd van 't Volk! ik deed u eindlyk vliên.
Dorſt uwe hoogmoed voor myne oogen zich vertoonen?
Gy wout Poppea my ontrukken, en my hoonen;
Maar uwe trotsheid kreeg van my verdiende ſtraf.
En gy, misdaadig Spook, vlied verre van my af:
Wacht gy dat ik de wet van 't noodlot zal verbreeken,
En voor de twédemaal, myn hand uw hart doorſteeken?
Keer naar den afgrond... maar ik zie het ſpook niet meer.

Hier word Poppea, even uitkomende, van Nero doorſteken.

Men roep' Poppea.

TIENDE TOONEEL.

NERO, FULVIA, NYMPHIDIUS, *Lyfwacht.*

FULVIA.

Wat hebt gy gedaan, myn Heer?

NERO.

Wat ik gedaan heb? Goôn! door grimmigheid gedreeven,
Heb ik dat helſche ſpook den ſteek des doods gegeeven.
Maar wat is dit? hoe is myn hand aldus beſpat?
'k Zie met verbaasheid hem geheel met bloed beklad.
Ik weet... noch kan... ach! wil dit wonder my ontdekken,
En, door 't verhaal daar van, my uit de twyff'ling trekken.
Zoude ik...? wat was...? hoe komt myn hand met bloed (bemorſt?

FULVIA.

Uw hand bedroog zich; ach! 't is uit Poppeaas borſt.

NERO.

Is dit Poppeaas bloed?

FULVIA.

Helaas! 't is met haar leeven (ven.
Gedaan; uw hand, myn Heer, heeft haar den ſteek gegee-

NYMPHIDIUS, *ter zyde, tegen de Lyfwacht.*

Nu is het éénmaal tyd, ô uitgeleeze bloem
Der Roomſche Legermagt, dat gy den ruſt en roem
Van 't Ryk verdedigt. Ik viel reeds met myne benden
Van Nero af, om my aan Galbaas zy te wenden;
De Raad, en 't Volk begeeft zich ook aan Galbaas kant.
Verlaat, verlaat dan ook den trotſchen Dwingeland.
'k Verzeker u dat nooit de nieuwe Vorſt, ô Helden!
Die dienſt vergeeten zal, maar ryklyk u vergelden.

ELFDE TOONEEL.

NERO.

Ach! ach! zy is dan dood! en ik heb zelf die moord
Bedreeven, toen myn hand haar boezem heeft door-(boord!
Poppea, was, helaas! dit onheil u beſchooren? (boord!
Ik had u tot myn Troon en Echtgenoot verkooren,
En als een offer ſloeg ik u voor 't Autaar neêr,

Met

Met myne hand, en dit vervloekte moordgeweer.
Gy zaagt my, volgde my, en wilde u my vertoonen;
'k Heb u, helaas! vermoord, toen ik u moeſte kroonen.
Wat felle raazerny verblinde dan myn oog!
Wat woede was 't, die my tot zulk een ſlag bewoog?
Gy zyt het, die, met alle uw regelen te breeken,
Door myne misdaad u alleen op my wilt wreeken;
Gy zyt het, Goden, die myn hand deed doolen, gy,
Die ik de ſlagen wyt van myne raazerny;
Gy, die zo wreedlyk met den luſt waart ingenomen,
Om 't bloed van ons Geſlacht te zien onſchuldig ſtroo-
Die my zo dikwils dat deed ſtorten; uw geduld (men,
Is oorzaak, Goôn, dat ik 't Heelal met bloed vervuld,
En overſtroomd heb. Ach! gy had uw blixemſtraalen
Tot myn verplett'ring op my moeten laaten daalen,
In plaats dat ik zo lang het licht aanſchouwde; ik had
Ten minſten dan dit bloed, dat ik zo duurbaar ſchat,
Niet uitgeſtort, dit bloed, dat ik geſtaâg zal moeten
Met felle wroegingen, en ongeruſtheid, boeten.
Myn misdryf is de vrucht van uw verdraagzaamheid;
Met uw bewilliging bedreef ik 't booze feit. (ren.
'k Wil tegen u het eerſt myn woede, en wraakzucht kee-
Gy liet, ô Goôn! te lang my leeven, en regeeren:
Ik moet u ſtraffen, dat gy my verſchoond hebt; ja!
'k Wil dat men heden noch in uwe Tempels gaa
De prachtige Autaars, die ik eerſt u op deed rechten,
Op dat myn grimmigheid rechtvaardig blyke, ſlechten.
Soldaaten, Lyfwacht. Gaa naar 't Capitool, en ſtoor
Die dwaaze beuzeldienſt, waar aan 't gemeen het oor
Zo lichtgeloovig leent; 'k wil dat gy met uw handen
De beelden die gy ziet ſtoutmoedig aan zult randen;
Verbryzel, breek, verbrand het alles wat gy vindt;
En toon die Goden, die gantſch Romen zo verblind
Aanbidt, dat Nero, die hen maaken deed, en eeren,
Hen, als hy wil, met recht ook weder kan verneêren.
En als myn wraakzucht dus verzaad is aan de Goôn,
Begeer ik dat gy ook den ganſchen Raad zult doôn,

En Romen door de vlam een aſch- en puinhoop maaken,
Ja 't gantſche Ryk door 't vuur van myne woede blaaken.
Maar niemand hoort myn ſtem; 't is alles ſtom, en ſtil,
Op myn bevelen. ach! wat of dit zeggen wil?
Ik hoor in dit paleis noch Hofſtoet, noch Soldaaten.
In 't midden van zyn Hof is Nero dan verlaaten!
Ik, die noch ſtraks gevreesd, en aangebeden ſcheen
Van ieder, zie my nu verlaaten, en alleen.
Ach! wat verandering! myn bloed verſtyft in de aderen
Van ſchrik, nu ik myn val, en ondergang zie naderen!
Ach! Anicetus.....

TWAALFDE TOONEEL.

NERO, ANICETUS.

NERO.

Ach! zyt gy 't? ik bid u doe
My kundſchap van myn ſtraf, en droevig noodlot.

ANICETUS.

Hoe
Kan ik 't verhaal my van uw rampen onderwinden!
Gy zyt verlaaten van uw waardſte, en trouwſte vrinden.
De Raad, en 't gantſche Volk, vertoont zich in 't geweer.
Men roept in Romen, en in 't Heir voor Opperheer,
En Keizer, Galba uit: de Raad heeft hem verkooren,
En 't Volk verblind hem reeds gehoorzaamheid gezwo- (ren.
Gy ziet gewis u zelf hier in een oogenblik
Bezetten. Denk op uw behoud'nis. *Hy vertrekt.*

NERO.

Waar zal ik
Een ſchuilplaats zoeken, om my voor 't gevaar te dekken?
't Zy dat ik hier blyve, of uit Romen wil vertrekken,
Men dreigt my over al. ô Hemel! welk een ſlag,
Zo onverwacht als zwaar, op deez' bedroefden dag!
Ach! Nero is niet meer het geen hy was voor dezen,
En moet, helaas! nu voor zyn eige ſchaduw vreezen.
Het vliedt my alles in myn jammerlyken ſtaat,
Die my niet anders als 't herdenken over laat

Aan

Aan myne onmenſchlykheid, en't bloed dat ik deed ſtorten.
'k Vind zelfs geen vyand, om myn leevensdraad te korten.
Maar daar ik 't leeven, en 't gebied te miſſen ſtaa,
Komt in dit uiterſt zich, ô Goôn! Octavia
Aan my vertoonen, tot verzwaaring van myn pynen.
Komt zy....

DERTIENDE TOONEEL.

NERO, OCTAVIA, EMILIA.

OCTAVIA.

Ja, gy ziet my, Nero, hier verſchynen
Tot uwe byſtand, en op dat ik, voor uw oog
Myn leeven eindigende, u tot de dood bewoog'.
Gy wout myn deugden door den laſter valſch verdooven,
Ja, my verbannen, en my eer, en ſtaat ontrooven;
Ik heb 't verhinderd door myn ſterven. Tegen myn
Verbanning koos ik tot myn toevlucht het fenyn.
Het Volk is zeer verwoed, en ongemeen verbolgen,
Het zoekt u, dreigt u, en zal u alom vervolgen.
Waar ge u ook heen begeeft, gy vindt gewis eerlang,
In een verachte dood, uw ſtraf en ondergang.
De Hemel laat het noch aan u, dat ge uwe elenden,
Door een beroemde dood, doorluchtig kunt volenden.
Volbreng den loop van uw rampzaalig leeven dan,
Dat u niet anders dan affchuuwlyk weezen kan.
't Is éénmaal tyd dat ge u ſtrafwaardig moet verklaaren.
Sterf, Nero, en verdien met myne ſchim te paaren.

VEERTIENDE TOONEEL.

NERO.

Zy ſterft. ô groote Goôn! uw gramſchap is verzaad.
Ach! deze dood vervult in 't einde dan de maat
Van myne gruwelen. 'k Beproef te laat de roeden
Van uw getergde wraak, die uw geduld vergoeden.
Gy hebt den opſtand der Romeinen tegen my
Verwekt, en 't blixemvuur, door hunne muitery,
Op my geſtort, en dus myn ondergang beſchooren.
Maar, op dat ik te meer uw grimmigheid, en tooren

Zou

1197612

Zou voelen, laat gy noch, ô groote Goden! toe,
Dat weêr de reden op myn ziel haar werking doe.
ô Felle wroegingen! ô moeijelyke reden!
Waarom bezit gy myn gemoed, en zinnen heden?
Waarom hebt gy voorheen myn oordeel niet verlicht,
Toen op myn hart noch trouw, noch eer, noch eed, noch plicht,
Het minſt vermoogen had? ik zal myn misdryf moeten,
ô Hemel! met myn bloed, dat gy my vordert, boeten:
Gy wilt dat zelfs myn hand dat ſtorten zal; maar, ach!
Myn hand onttrekt zich zelf die doodelyke ſlag.
Ik hoor gerucht. Zy zyn 't, die deeze zaal genaaken,
Die afgevaardigd zyn, om my hier af te maaken.
Maak u gereed, myn hand, op dat ik door een ſtoot
Ontworſt'len mag een laffe, en ſchandelyke dood.
't Is tyd, ô Nero! dat ge uw noodlot moet volmaaken;
't Is tyd de vrucht van uw rechtvaardigheid te ſmaaken;
En dat de waereld met verwondering eens hoor',
Hoe deze laatſte ſlag u dede ſterven.

LAATSTE TOONEEL.

NERO, NYMPHIDIUS, *Lyfwacht*, *Soldaaten.*

NERO, *vervolgende.*

Door
U zelf betigt, gedoemt, en tot de ſtraf gedreeven,
Sterf, Nero, ſterf; uw dood zy beter dan uw leeven.

Hy doorſteekt zich.

NYMPHIDIUS.

Het is te laat. Hy heeft zich zelf alreeds geſtraft.
Zo ziet men welk een loon de Hemel hen verſchaft,
Die trouw, zachtmoedigheid, en 't heilig recht verbannen,
En de onderzaaten, als geweld'naars, en tierannen,
Verdrukken. Laat ons aan den Raad, en Galba, voort
De weet doen, hoe hy zich wanhoopig heeft vermoord.
ô Hemel! laat het Ryk, verloſt, en vry van kwaalen,
Nu onder 't nieuw Gebied eens vrolyk adem haalen,

E I N D E.